NEIL GAIMAN

Coraline

www.virtual-project.eu

ILUSTRATII DE
Chris Riddell

ARTHUR

Coraline

Neil Gaiman (n. 1960, Marea Britanie) este autor de romane, povestiri SF și fantasy, romane ilustrate, benzi desenate, teatru radiofonic și film. Printre cele mai celebre lucrări ale sale se numără seria BD *The Sandman* și cărțile *Pulbere de stele* (Editura Arthur, 2012), *Zei americani* (în curs de apariție la Editura Paladin), *Coraline*, *Cartea cimitirului* și *Oceanul de la capătul aleii* (Editura Paladin, 2013). Pentru scrierile lui, Gaiman a primit numeroase premii, printre care Hugo, Nebula, Bram Stoker, Medalia Newbery și Medalia Carnegie.

Chris Riddell (n. 1962, Africa de Sud) este ilustrator, scriitor și caricaturist pe teme politice la *The Observer*. Pentru ilustrațiile sale, a primit două Medalii Kate Greenaway și trei premii Nestlé Smarties.

NEIL GAIMAN

Coraline

Ilustraţii de Chris Riddell

Traducere din engleză
de Florentina Hojbotă

www.virtual-project.eu

Redactori: Alina Ioan, Mădălina Vasile
Tehnoredactor: Cornel Drăghia
Coperta: Alexandru Daș
Ilustrații: Chris Riddell

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAIMAN, NEIL
Coraline / Neil Gaiman; trad. de Florentina Hojbotă; il. de Chris Riddell. – București: Editura Arthur, 2014

ISBN 978-606-8044-80-4

I. Hojbotă, Florentina (trad.)
II. Riddell, Chris (il.)
821.111-31=135.1

Neil Gaiman
Coraline

Copyright © Neil Gaiman 2002
Illustrations copyright © Chris Riddell, 2012

© Editura Arthur, 2013, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Am început cartea pentru Holly
și am terminat-o pentru Maddy

Poveştile nu sunt doar adevărate,
sunt mai mult de atât: nu pentru
că ne spun că balaurii există, ci pentru
că ne spun că balaurii pot fi învinşi.

G.K. Chesterton

Pe covorul din sufragerie se proiecta umbra imensă și deformată a lui Coraline, care stătea în pragul ușii...

Capitolul 1

Coraline descoperise ușa la scurt timp după ce se mutaseră în casa aceea.

Era o casă foarte veche – cu mansardă, cu pivniță și cu o grădină părăginită, în care erau copaci uriași și bătrâni.

Familia lui Coraline nu ocupa toată casa – era prea mare ca să fie doar a lor. Locuiau doar într-o parte a ei.

Stăteau și alți oameni în casa aceea veche.

Domnișoara Spink și domnișoara Forcible stăteau sub apartamentul lui Coraline, la parter. Amândouă erau bătrâne și rotofeie și aveau câțiva terieri bătrâni cu nume precum Hamish, Andrew sau Jock. Odată ca niciodată, domnișoara Spink și domnișoara Forcible fuseseră actrițe, după cum îi spusese domnișoara Spink lui Coraline când s-au întâlnit prima dată.

— Vezi tu, Caroline, îi zisese domnișoara Spink, stâlcindu-i numele lui Coraline, și eu, și domnișoara Forcible am fost actrițe celebre la vremea noastră. Am jucat la teatru, scumpete. Vai, nu-l lăsa pe Hamish să mănânce tartă cu fructe, o să-l doară burtica toată noaptea.

— Numele meu e Coraline. Nu Caroline. Coraline.

Deasupra apartamentului lui Coraline, la mansardă, locuia un bătrân nebun cu o mustață mare. Îi spusese lui Coraline că pregătește un spectacol de circ cu șoareci. Nu voia să lase pe nimeni să-l vadă.

— Într-o zi, micuță Caroline, când șoarecii o să fie pregătiți, întreaga lume o să vadă minunăția mea de spectacol. Mă întrebi de ce nu-l poți vedea acum. Asta m-ai întrebat?

— Nu, i-a zis Coraline, încet, vă rugam să nu-mi mai spuneți Caroline. Numele meu e Coraline.

— Nu poți vedea spectacolul, i-a zis bărbatul de la ultimul etaj, pentru că șoarecii nu sunt încă pregătiți și nu au repetat suficient. În plus, refuză să cânte cântecele pe care le-am compus pentru ei. Toate cântecele pe care le-am compus pentru șoareci sunt cu *umpa umpa*. Dar șoarecii albi efectiv nu vor să cânte decât *tin tin*. Mă gândesc să-i trec pe alte tipuri de brânză.

Coraline nici nu credea că exista cu adevărat un circ cu șoareci. Se gândea că era mai degrabă o scorneală de-a bătrânului.

A doua zi după ce s-au mutat, Coraline și-a început explorările.

A explorat grădina. Era o grădină mare: în spate de tot avea un teren vechi de tenis, dar, cum nimeni din casă nu juca tenis, gardul care împrejmuia terenul avea găuri în el, iar fileul putrezise aproape cu totul; era acolo o fostă grădină de trandafiri, cu tufe pipernicite, roase de viermi; o grădină alpină din care nu mai rămăseseră

decât pietrele; un inel al zânelor[1], din ciuperci otrăvitoare maronii și moi, care miroseau îngrozitor dacă le striveai.

Era acolo și un puț. Când se mutaseră, chiar în prima zi, domnișoara Spink și domnișoara Forcible ținuseră neapărat să-i spună lui Coraline cât de periculos era acel puț și îi recomandaseră să nu se apropie de el. Prin urmare, Coraline s-a dus să-l caute, ca să știe unde e și să-l evite.

L-a găsit în cea de-a treia zi, pe o pajiște părăginită de lângă terenul de tenis, în spatele unui pâlc de copaci – un cerc de cărămizi nu foarte înalt, aproape ascuns în iarbă. Puțul fusese acoperit cu scânduri, ca să nu cadă cineva în el. Una dintre scânduri avea o gaură mică, iar Coraline și-a petrecut o după-amiază întreagă aruncând pietricele și ghinde prin gaura aceea, așteptând și numărând, ascultând cum făceau *pleosc* când atingeau apa, jos de tot.

Coraline căuta și animale. A găsit un arici și o piele de șarpe (dar fără șarpe), o piatră care arăta exact ca o broască și o broască râioasă care arăta exact ca o piatră.

Era acolo și un pisoi negru arogant, care o privea de pe ziduri și de pe buturugi, dar dispărea de fiecare dată când voia să se joace cu el.

Așa își petrecuse primele două săptămâni – explorând grădina și împrejurimile.

---

[1] Când mai multe ciuperci cresc natural grupate în formă de cerc (sau de arc de cerc), ele alcătuiesc un „inel al zânelor". (N. trad.)

Mama ei o chema în casă la cină și la prânz. Coraline trebuia să se îmbrace bine când ieșea, pentru că vara era foarte rece în acel an; dar, de ieșit, ieșea în fiecare zi și explora – până într-o zi când a plouat și Coraline a trebuit să stea în casă.

— Ce să fac? o întrebă Coraline.

— Citește o carte, îi zise mama ei. Uită-te la un film. Joacă-te cu jucăriile. Du-te și bate-le la cap pe domnișoara Spink și pe domnișoara Forcible sau pe bătrânul nebun de sus.

— Nu, zise Coraline. Nu vreau să fac nimic din toate astea. Eu vreau să explorez.

— Nu mă interesează ce faci, îi răspunse, atâta timp cât nu faci mizerie.

Coraline se duse la fereastră și privi ploaia care cădea. Nu era o ploaie dintr-aceea pe care să poţi ieși din casă – era o altfel de ploaie, genul de ploaie care se năpustește din cer și face stropi mari când atinge pământul. Era o ploaie pusă pe treabă și treaba ei era să transforme grădina într-o ciorbă noroioasă și udă.

Coraline văzuse toate filmele de pe casetele video. De jucării era plictisită și citise toate cărțile.

Dădu drumul la televizor. Schimbă canal după canal, dar nu era nimic interesant: doar bărbaţi la costum care vorbeau despre bursă și talk-show-uri. În cele din urmă găsi ceva: ultima jumătate dintr-o emisiune de științe ale naturii despre ceva care se numea „homocromie". Văzu cum animalele, păsările și insectele se deghizau în frunze sau crengi sau în alte animale ca să se apere de lucrurile care le-ar fi putut face rău. Îi plăcu documentarul, dar se termină prea repede și

după aceea începu o emisiune despre o fabrică de prăjituri.

Trebuia să vorbească cu tata.

Tatăl lui Coraline era acasă. Ambii ei părinţi lucrau, făceau ceva legat de computere, iar asta însemna că stăteau mult timp acasă. Fiecare în biroul lui.

— Bună, Coraline, îi zise, fără să se întoarcă spre ea.

— Pff... Plouă.

— Mda, zise tatăl ei. Plouă cu găleata.

— Nu, zise Coraline. Plouă puţin. Pot să ies afară?

— Mama ce spune?

— Spune „Nu ieşi afară pe vremea asta, Coraline Jones".

— Atunci, nu.

— Dar vreau să-mi continui explorările.

— Atunci explorează apartamentul, îi sugeră tatăl ei. Uite, ia o foaie de hârtie şi un pix. Numără uşile şi ferestrele. Fă o listă cu tot ce e albastru. Organizează o expediţie pentru descoperirea boilerului. Şi lasă-mă să lucrez.

— Pot să merg în sufragerie?

Sufrageria era locul unde familia Jones ţinea mobila scumpă (şi deloc confortabilă) moştenită de la bunica lui Coraline. Coraline nu avea voie acolo. Nimeni nu intra acolo. Era camera bună.

— Dacă nu faci dezordine. Şi dacă n-atingi nimic.

Coraline se gândi bine, pe urmă luă o foaie de hârtie şi un pix şi exploră apartamentul.

Descoperi boilerul (era într-un dulap din bucătărie).

Numără tot ce era albastru (153).

Numără ferestrele (21).

Numără ușile (14).

Dintre ușile pe care le descoperi, treisprezece se deschideau și se închideau. O alta – ușa mare, sculptată, din lemn maro din colțul cel mai îndepărtat al sufrageriei – era încuiată.

O întrebă pe mama ei:

— Unde dă ușa aia?

— Nicăieri, draga mea.

— Trebuie să dea undeva.

Mama ei negă dând din cap.

— Uite, îi spuse lui Coraline.

Se întinse și luă un inel cu chei de pe tocul ușii de la bucătărie. Căută cu atenție și alese cea mai veche, mai mare, mai neagră și mai ruginită cheie. Intră în sufragerie. Descuie ușa cu cheia.

Ușa se deschise larg.

Mama ei avusese dreptate. Ușa nu dădea nicăieri. În spatele ei era un zid de cărămidă.

— Când aici locuia o singură familie, începu mama să-i povestească, ușa asta dădea într-o cameră. Când casa a fost împărțită în mai multe apartamente, au zidit-o cu cărămizi. Dincolo de zid este apartamentul gol din cealaltă parte a casei, cel care e încă de vânzare.

Închise ușa și puse cheile la loc pe tocul ușii de la bucătărie.

— N-ai încuiat-o, zise Coraline.

Mama ei ridică din umeri.

— De ce s-o încui? întrebă. Nu dă nicăieri.

Coraline n-a zis nimic.

Era aproape întuneric și ploaia nu se oprise, răpăia în ferestre și încețoșa farurile mașinilor care erau afară, pe stradă.

Tatăl lui Coraline se opri din lucru și pregăti cina.

Coraline era dezgustată.

— Tati, iar ai făcut o *rețetă*.

— Mâncare de praz și cartofi cu garnitură de tarhon și brânză Gruyère topită, recunoscu el.

Coraline oftă. Pe urmă se duse la congelator și scoase cartofii prăjiți și minipizza pentru cuptorul cu microunde.

— Știi că nu-mi plac rețetele, îi zise, când cina ei se învârtea și se tot învârtea și numerele mici, roșii ale cuptorului cu microunde descreșteau apropiindu-se de zero.

— Dacă ai încerca, poate ți-ar plăcea, îi zise el, dar Coraline dădu din cap.

În noaptea aceea, Coraline stătea în pat, trează. Ploaia se oprise și fetița era cât pe-aci să adoarmă când se auzi un *ti-ti-ti-ti-ti-ti*. Se ridică în capul oaselor.

Se auzi un *criiiic* ...

... *craaaac*.

Coraline coborî din pat și se uită pe hol, dar nu văzu nimic straniu. Ieși pe hol. Din dormitorul părinților se auzea un sforăit ușor – ăsta era tatăl ei – și un mormăit somnoros din când în când – asta era mama.

Coraline se întrebă dacă nu cumva auzise sunetele acelea în vis.

Ceva se mișcă.

Semăna cu o umbră, dar nu era o umbră, și alerga cu viteză pe holul întunecat, ca o bucată mică de noapte.

Speră că nu era un păianjen. Lui Coraline nu-i plăceau păianjenii.

Silueta neagră se îndrepta către sufragerie, iar Coraline o urmări puţin temătoare.

În cameră era întuneric. Singura lumină venea din direcţia holului, iar pe covorul din sufragerie se proiecta umbra imensă şi deformată a lui Coraline, care stătea în pragul uşii – arăta ca o femeie uriaşă şi slabă.

Coraline tocmai se întreba dacă ar trebui să aprindă lumina când o siluetă neagră ieşi tiptil de sub canapea. Se opri, iar apoi, fără să facă nici cel mai mic zgomot, se năpusti de-a lungul covorului către cel mai îndepărtat colţ al camerei.

Nu era nicio mobilă în acel colţ al camerei.

Coraline aprinse lumina. În colţ nu era nimic. Doar uşa veche în spatele căreia era zidul de cărămidă.

Era sigură că mama ei închisese uşa, dar acum era puţin, foarte puţin deschisă. Crăpată numai. Coraline se apropie şi se uită după uşă. Nu era nimic acolo – doar un zid din cărămizi roşii.

Coraline închise uşa veche de lemn, stinse lumina şi se duse înapoi în pat.

Visă siluete negre care alunecau de colo-colo, ferindu-se de lumină, până ajungeau toate laolaltă sub lună. Siluete mici, negre, cu ochi roşii şi dinţi galbeni ascuţiţi.

Începură să cânte:

Suntem mici, dar suntem mulţi
Suntem mulţi, suntem mici
Eram aici înainte să apari
Când o să dispari o să fim aici.

Aveau voci subțiri, șoptite și ușor stridente. Îi dădeau un sentiment neplăcut.

Pe urmă, Coraline visă câteva reclame, după care nu mai visă absolut nimic.

Îi dădu lui Coraline piatra găurită.

Capitolul 2

Ziua următoare nu mai plouă, dar o ceață groasă, albă coborâse peste casă.

— Mă duc să mă plimb, zise Coraline.

— Să nu te duci prea departe, îi zise mama. Și să te îmbraci bine.

Coraline își luă haina albastră cu glugă, eșarfa roșie și cizmele galbene Wellington.

Ieși afară.

Domnișoara Spink își plimba câinii.

— Bună, Caroline, zise domnișoara Spink. Urâtă vreme.

— Da, zise Coraline.

— Am jucat-o pe Portia cândva, zise domnișoara Spink. Domnișoara Forcible vorbește întruna despre Ofelia ei, dar pe mine au venit să mă vadă în rolul lui Portia. Când jucam la teatru.

Domnișoara Spink era înfofolită cu bluze și pulovere, așa că părea mai mică și mai rotundă ca niciodată. Arăta ca un ou mare, pufos. Avea niște ochelari cu lentile groase care-i făceau ochii imenși.

— Îmi trimiteau tot timpul flori în cabină. Da, chiar îmi *trimiteau*, zise ea.

— Cine? întrebă Coraline.

Domnișoara Spink privi precaută în jur, uitându-se mai întâi peste un umăr, apoi peste celălalt, scrutând ceața ca și cum s-ar fi temut că le-ar fi putut auzi cineva.

— *Bărbații*, șopti ea.

Pe urmă trase de lese ca să-i aducă pe câini la picior și porni legănat către casă.

Coraline își continuă plimbarea.

Făcuse trei sferturi din drumul care înconjura casa când o văzu pe domnișoara Forcible în ușa apartamentului pe care-l împărțea cu domnișoara Spink.

— Ai văzut-o pe domnișoara Spink, Caroline?

Coraline îi spuse că a văzut-o și că domnișoara Spink era pe afară, scosese câinii la plimbare.

— Sper să nu se piardă – dacă se pierde face iar zona zoster, o să vezi, zise domnișoara Forcible. Ar trebui să fii explorator ca să nu te rătăcești pe ceața asta.

— Eu sunt exploratoare, zise Coraline.

— Sigur că ești, scumpete, zise domnișoara Forcible. Ai grijă să nu te pierzi.

Coraline își continuă plimbarea în grădină, prin pâcla cenușie. Încerca să nu se îndepărteze de casă. După vreo zece minute de mers, se trezi înapoi de unde plecase.

Bretonul i se pleoștise și-i intra în ochi, și își simțea fața umedă.

— Hei! Caroline! strigă bătrânul nebun de la etaj.

— O, bună, zise Coraline.

Abia-l putea vedea prin ceață.

Bătrânul cobora pe scara exterioară care trecea pe lângă ușa lui Coraline, până la ușa apartamentului său. Cobora foarte încet. Coraline așteptă la baza scării.

— Șoarecilor nu le place ceața, îi spuse. Le înmoaie mustățile.

— Nici mie nu prea-mi place, mărturisi Coraline.

Bătrânul se aplecă atât de mult spre Caroline, încât îi gâdila urechea cu mustața.

— Șoarecii au un mesaj pentru tine, îi șopti el.

Coraline nu știu ce să-i răspundă.

— Mesajul este: *Să nu te duci dincolo de ușă.*

Făcu o pauză.

— Are vreun sens pentru tine?

— Nu, zise Coraline.

Bătrânul ridică din umeri.

— Sunt ciudați șoarecii ăștia. Înțeleg greșit niște lucruri. Nici numele tău nu l-au înțeles bine, să știi. Îți tot spuneau Coraline. Nu Caroline. În niciun caz Caroline.

Luă de jos sticla cu lapte de la baza scărilor și porni spre apartamentul lui de la mansardă.

Coraline plecă în casă. Mama lucra în birou. Biroul mamei ei mirosea a flori.

— Ce să mai fac? întrebă Coraline.

— Când te întorci la școală? o întrebă mama.

— Săptămâna viitoare, zise Coraline.

— Mmm... Cred că trebuie să-ți iau haine noi pentru școală. Să-mi aduci aminte, draga mea, altfel o să uit, zise mama ei și începu din nou să scrie ceva pe ecranul computerului.

— *Ce* să mai fac? repetă Coraline.

— Desenează ceva.

Mama ei îi dădu o foaie de hârtie și un pix.

Coraline încercă să deseneze ceața. După ce desenă zece minute, foaia de hârtie era tot albă, scrisese doar

C Ă

EAȚ

într-un colţ, cu litere uşor vălurite. Mormăi şi-i dădu foaia mamei.

— Hmm... Foarte modern, draga mea, zise mama lui Coraline.

Coraline se duse pe furiş în sufragerie şi încercă să deschidă uşa veche din colţ. Acum era încuiată. Se gândi că o încuiase din nou mama. Ridică din umeri.

Coraline se duse să-l vadă pe tatăl ei. Era cu spatele la uşă, scria la calculator.

— Pleacă de-aici, zise el binedispus când copila intră în cameră.

— M-am plictisit, zise ea.

— Învaţă să dansezi step, îi sugeră el, fără să se-n-toarcă.

Coraline dădu din cap.

— De ce nu te joci cu mine? întrebă ea.

— Sunt ocupat, zise el. Lucrez.

Tot nu se întorsese spre ea.

— De ce nu te duci să le baţi la cap pe domnişoara Spink şi pe domnişoara Forcible?

Coraline îşi puse haina pe ea, trase gluga pe cap şi ieşi din casă. Coborî scările. Sună la uşa apartamentului domnişoarei Spink şi al domnişoarei Forcible. Coraline auzea lătratul turbat al terierilor scoţieni care veniseră pe hol. După ceva timp, domnişoara Spink deschise uşa.

— A, tu eşti, Caroline, zise. Angus, Hamish, Bruce, culcat, scumpilor. E Caroline. Intră, dragă. Vrei o ceaşcă de ceai?

Apartamentul mirosea a ceară de mobilă şi a câine.

— Da, vă rog, zise Coraline.

Domnişoara Spink o conduse într-o cămăruţă prăfuită, pe care o prezentă drept salon. Pe pereţi erau fotografii alb-negru ale unor femei frumoase şi programe de

teatru înrămate. Domnișoara Forcible stătea pe un fotoliu și tricota de zor.

Domnișoara Spink îi turnă lui Coraline niște ceai într-o ceșcuță din porțelan, cu farfurioară, și-i oferi un biscuit cu afine.

Domnișoara Forcible se uită la domnișoara Spink, se reapucă de tricotat și respiră adânc.

— Așadar, April, cum spuneam: trebuie totuși să recunoști că viața nu se termină la bătrânețe.

— Miriam, dragă, nu mai suntem așa de tinere cum eram odată.

— Madame Arcati, replică domnișoara Forcible. Doica din *Romeo*. Lady Bracknell. Roluri de caracter. Nu te pot scoate de pe scenă.

— Ei, Miriam, am *discutat*, zise domnișoara Spink.

Coraline se întreba dacă nu cumva uitaseră că era și ea acolo. Nu prea avea sens ce spuneau; se gândi că discuția lor era veche de când lumea, una din acele discuții în care nimeni nu are dreptate și nimeni nu se înșală, dar care poate dura o veșnicie, dacă ambele părți își doresc asta.

Își bău ceaiul.

— Îți ghicesc în frunze, dacă vrei, îi zise domnișoara Spink lui Coraline.

— Poftim? zise Coraline.

— În frunzele de ceai, dragă. Îți ghicesc viitorul.

Coraline îi întinse ceașca. Domnișoara Spink își miji ochii și analiză frunzele negre de pe fundul ceștii. Strânse buzele.

— Să știi, Caroline, zise ea după ceva vreme, că ești în mare pericol.

Domnișoara Forcible pufni și lăsă lucrul.

— Nu fi ridicolă, April. Nu mai speria fata. Te lasă vederea. Dă-mi ceașca, copilă.

Coraline se duse la ea și-i dădu ceașca. Domnișoara Forcible se uită cu atenție, dădu din cap și se uită din nou.

— Vai, dragă, zise. Ai dreptate, April. Chiar e-n pericol.

— Vezi, Miriam, zise domnișoara Spink triumfătoare. Vederea mea e la fel de bună ca-ntotdeauna...

— De ce sunt în pericol? întrebă Coraline.

Domnișoarele Spink și Forcible se uitară la ea cu o privire goală.

— Asta nu spune, zise domnișoara Spink. Frunzele de ceai nu sunt foarte exacte. Nu prea sunt. Sunt bune pentru chestiuni generale, dar nu intră în detalii.

— Și ce-aș putea să fac? întrebă Coraline, care era ușor alarmată.

— Să nu porți verde în sufragerie, sugeră domnișoara Spink.

— Și să nu pomenești piesa scoțiană[1], adăugă domnișoara Forcible.

Coraline se întrebă de ce atâția oameni mari spun lucruri fără sens. Uneori se întreba cu cine își imaginau ei că stau de vorbă cu altcineva.

— Și ai mare, mare grijă, zise domnișoara Spink.

Se ridică din fotoliu și se duse către șemineu. Pe poliță era un borcan mic. Domnișoara Spink îi luă capacul și începu să scoată tot felul de lucruri din el. O rățușcă

[1] Este vorba despre *Macbeth*, de William Shakespeare. O superstiție din lumea actorilor spune că rostirea titlului acestei piese aduce nenorocire. (N. trad.)

de porțelan, un degetar, o mică monedă ciudată de aramă, două agrafe de birou și o piatră cu gaură în ea.

Îi dădu lui Coraline piatra găurită.

— Pentru ce e? întrebă Coraline.

Gaura trecea prin mijlocul pietrei. O ridică în dreptul ferestrei și se uită prin ea.

— S-ar putea să ajute, zise domnișoara Spink. Sunt bune uneori pentru lucruri rele.

Coraline își puse haina pe ea, își luă rămas-bun de la domnișoarele Spink și Forcible și de la câini și ieși afară.

O ceață orbitoare învăluia casa. Merse încet până la scările care duceau la apartamentul familiei ei, apoi se opri și se uită în jur.

Ceața crea o lume-fantomă. În *pericol*? se gândi Coraline. Părea palpitant. Nu părea să fie ceva rău. Nu tocmai.

Coraline se duse înapoi sus, ținând strâns în mână piatra.

Ochii ei erau doi nasturi mari și negri.

Capitolul 3

Ziua următoare apăru soarele și mama lui Coraline o duse într-un oraș mai mare din apropiere ca să cumpere haine de școală. Pe tatăl ei îl lăsară la gară. Se ducea la Londra în ziua aia ca să se vadă cu niște oameni.

Coraline își luă la revedere făcându-i cu mâna.

Merseră la magazin ca să cumpere hainele pentru școală.

Coraline văzu niște mănuși de un verde fosforescent care îi plăcură mult. Mama ei nu fu de acord să i le cumpere, alegând în schimb șosete albe, lenjerie bleumarin, ca uniforma, patru bluze gri și o fustă gri închis.

— Dar, mami, *toată lumea* poartă la școală bluze gri și de-astea. *Nimeni* n-are mănuși verzi. Aș fi singura cu mănuși verzi.

Mama ei n-o băgă în seamă. Vorbea cu vânzătoarea. Vorbeau despre ce fel de pulover să-i ia lui Coraline și au căzut de acord că cel mai bine ar fi să-i ia unul ridicol de larg și lăbărțat, în speranța că o să crească și într-o bună zi o să-i vină numai bine.

Coraline plecă și se uită la niște cizme Wellington în formă de broaște, rațe și iepuri. Pe urmă se întoarse.

— Coraline? A, iată-te. Unde naiba ai fost?

— Am fost răpită de extratereștri, zise Coraline. Au venit din cosmos cu arme laser, dar i-am păcălit: mi-am pus o perucă, am râs cu accent străin și am scăpat.

— Da, dragă. Cred că ai mai avea nevoie de niște clame, nu-i așa?

— Nu.

— Vreo șase, să zicem, ca să fim sigure, hotărî singură mama ei.

Fata nu mai zise nimic.

În mașină, în drum spre casă, Coraline întrebă:

— Ce e în apartamentul gol?

— Nu știu. Nimic, cred. Probabil că arată ca apartamentul nostru, înainte de a ne fi mutat. Niște camere goale.

— Oare se poate intra în el din apartamentul nostru?

— Doar dacă poți trece prin cărămizi, draga mea.

— Aaa...

Ajunseră acasă pe la prânz. Soarele strălucea, cu toate că era o zi rece. Mama lui Coraline se uită în frigider și găsi o roșie amărâtă și o bucată de brânză pe care crescuse ceva verde. În cutia de pâine nu mai era decât o coajă.

— Ar fi bine să dau o fugă până la magazin să iau niște batoane de pește sau ceva de felul ăsta, zise mama ei. Vii și tu?

— Nu, răspunse Coraline.

— Cum vrei, zise mama ei și plecă.

Pe urmă se întoarse să-și ia geanta și cheile de la mașină și plecă iar.

Coraline era plictisită.

Frunzări o carte pe care-o citea mama ei despre oamenii dintr-o țară îndepărtată; cum iau ei în fiecare zi bucăți de mătase albă, le desenează cu ceară, pe urmă le bagă în vopsea, pe urmă le desenează iar cu ceară și le vopsesc iar, pe urmă fierb ceara în apă fierbinte și pe urmă, în sfârșit, aruncă mătasea, frumoasă acum, într-un foc și o ard.

Lui Coraline i se părea din cale-afară de absurd, dar spera că le făcea plăcere.

Tot plictisită era, iar mama ei întârzia să apară.

Coraline luă un scaun și-l împinse până la ușa bucătăriei. Urcă pe scaun și încercă să ajungă sus. Se dădu jos, apoi luă o mătură din dulap. Urcă din nou pe scaun și ridică mătura.

Cling.

Coborî de pe scaun și luă cheile. Zâmbi triumfătoare. Pe urmă sprijini mătura de perete și se duse în sufragerie.

Ei nu foloseau sufrageria. Moșteniseră mobila de la bunica lui Coraline, împreună cu o masă de cafea de lemn, o măsuță, o scrumieră masivă din sticlă și un tablou în ulei cu un castron cu fructe. Coraline nu reușise niciodată să înțeleagă de ce ar picta cineva un castron cu fructe. Altceva nu mai era în cameră: pe poliţa de deasupra șemineului nu era niciun obiect, nici sculpturi sau ceasuri; nimic care să-i dea un aer confortabil, de cameră locuită.

Cheia neagră veche era mai rece decât celelalte. O strecură în broască. Se învârtea ușor, cu un scârțâit plăcut.

Coraline se opri și ascultă. Știa că făcea ceva greșit și încerca să-și dea seama dacă se întorcea maică-sa, dar

n-auzi nimic. Pe urmă Coraline puse mâna pe mânerul rotund și-l răsuci; și, în sfârșit, deschise ușa.

Ușa se deschise într-un hol întunecat. Cărămizile dispăruseră de parcă n-ar fi fost acolo niciodată. Dinspre ușa deschisă venea un miros rece, mucegăit: mirosea a vechi și a stătut.

Coraline trecu pragul. Se întrebă cum arăta apartamentul gol – dacă într-acolo ducea coridorul.

Coraline străbătu coridorul neliniștită. Avea ceva foarte familiar.

Covorul de sub picioarele ei era același covor pe care-l aveau în apartament. Tapetul era același tapet pe care-l aveau ei. Tabloul de pe hol era același pe care-l aveau acasă în hol.

Știa unde era: era acasă. Nu plecase. Confuză, scutură din cap. Se uită atent la tabloul de pe perete: nu, nu era exact la fel. Tabloul din holul lor era cu un băiat în haine de modă veche care se uita la niște baloane de săpun. Dar acum expresia de pe fața lui era diferită – privea baloanele ca și cum ar fi avut de gând să le facă ceva foarte, foarte rău. Și era ceva ciudat cu ochii lui.

Coraline se uită atent la ochii lui, încercând să înțeleagă ce era diferit.

Când era cât pe-aci să înțeleagă, cineva zise:

— Coraline?

Vocea semăna cu vocea mamei ei. Coraline se duse în bucătărie, de unde se auzise vocea. Era acolo o femeie, stătea cu spatele la ea. Semăna puțin cu mama lui Coraline. Doar că...

Doar că pielea ei era albă ca hârtia.

Doar că era mai înaltă și mai slabă.

Doar că degetele ei erau prea lungi și se mișcau fără oprire, și unghiile ei vopsite roșu închis erau încovoiate și ascuțite.

— Coraline? zise femeia. Tu ești?

Și se întoarse. Ochii ei erau doi nasturi mari și negri.

— E ora mesei, Coraline, zise femeia.

— Cine ești? întrebă Coraline.

— Sunt cealaltă mamă a ta, zise femeia. Du-te și spune-i celuilalt tată că prânzul e gata.

Deschise ușa cuptorului. Dintr-odată, Coraline își dădu seama cât îi era de foame. Mirosea minunat.

— Hai, du-te.

Coraline merse pe hol până la biroul tatălui ei. Deschise ușa. La computer era un bărbat, cu spatele la ea.

— Bună, zise Coraline. Am... adică ea a zis să zic că prânzul e gata.

Bărbatul se întoarse. Ochii lui erau doi nasturi, mari, negri și strălucitori.

— Bună, Coraline, zise el. Sunt lihnit de foame.

Se ridică și merse cu ea în bucătărie. Se așezară la masa din bucătărie și cealaltă mamă a lui Coraline le puse de mâncare. Un pui enorm, rumenit, auriu închis, cartofi la cuptor, mazăre cu bob mic. Coraline mâncă pe nerăsuflate. Avea un gust minunat.

— Te-am așteptat multă vreme, zise celălalt tată al lui Coraline.

— Pe mine?

— Da, zise cealaltă mamă. Nu ne simțeam bine fără tine. Dar știam că o să vii într-o zi și că vom fi o familie în adevăratul sens al cuvântului. Mai vrei carne?

Coraline nu mai mâncase niciodată un pui atât de bun. Mama ei făcea uneori, dar întotdeauna era semipreparat sau congelat, îi ieșea foarte uscat și fără niciun gust. Când tatăl ei gătea pui, cumpăra pui adevărat, dar îi făcea lucruri ciudate, îl fierbea, de exemplu, în vin, sau îl umplea cu prune uscate, ori îl acoperea cu aluat, iar Coraline întotdeauna refuza să se atingă de el, din principiu.

Mai luă niște pui.

— Nu știam că am o altă mamă, zise Coraline precaută.

— Sigur că ai. Toată lumea are, zise cealaltă mamă și nasturii negri îi scânteiară. După prânz m-am gândit că poate vrei să te joci în camera ta cu șobolanii.

— Cu șobolanii?

— Cei de la etaj.

Coraline nu văzuse niciodată un șobolan decât la televizor. Era chiar nerăbdătoare. Până la urmă era o zi interesantă.

După prânz, ceilalți părinți spălară ei vasele, iar Coraline traversă holul și se duse în celălalt dormitor al ei.

Era diferit de dormitorul de-acasă. În primul rând, era văruit într-un verde antipatic asortat cu un roz ciudat.

Coraline se gândi că n-ar vrea să doarmă acolo, dar combinația de culori i se păru mult mai interesantă decât cea din dormitorul ei.

Văzu tot felul de lucruri nemaipomenite, cum nu mai văzuse niciodată: îngeri cu cheiță care zburau prin dormitor ca niște vrăbiuțe speriate; cărți cu desene care se zvârcoleau, se târau și sclipeau; cranii mici de

dinozaur care clănțăneau din dinți când trecea pe lângă ele. O cutie plină cu jucării minunate.

„Așa da", își zise Coraline. Se uită pe fereastră. Afară vedea aceleași lucruri pe care le vedea din dormitorul ei: copaci, iarbă și, în zare, dealuri îndepărtate, violete.

Ceva negru alergă repede de-a lungul podelei și dispăru sub pat. Coraline se așeză în genunchi și se uită sub pat. Cincizeci de ochișori roșii o priveau.

— Bună, zise Coraline. Voi sunteți șobolanii?

Ieșiră de sub pat, clipind des din cauza luminii. Aveau blana scurtă, neagră ca funinginea, lăbuțe roz, ca niște mâini micuțe, și cozi roz, fără păr, ca niște viermi lungi și catifelați.

— Puteți vorbi? întrebă ea.

Cel mai mare și mai negru șobolan dădu din cap. Avea un zâmbet nesuferit, se gândi Coraline.

— Atunci, întrebă Coraline, *ce* faceți?

Șobolanii formară un cerc.

Apoi urcară unul deasupra celuilalt, cu grijă, dar repede, până formară o piramidă în vârful căreia stătea șobolanul cel mai mare.

Șobolanii începură să cânte, cu voci subțiri, șoptite:

Avem dinți și avem cozi
Cozi avem, ochi avem,
Eram aici înainte să dispari
O să fii aici când o să apărem.

Nu era un cântec frumos. Coraline era sigură că-l știa de undeva sau că mai auzise un cântec asemănător, dar nu reușea să-și amintească.

Apoi piramida se nărui și șobolanii fugiră, grăbiți și negri, către ușă.

Celălalt bătrân nebun de la etaj stătea în pragul ușii, ținând în mâini o pălărie neagră, cilindrică. Șobolanii se urcară în grabă pe el, ascunzându-i-se în buzunare, sub cămașă, pe sub pantaloni, la piept.

Șobolanul cel mare urcă pe umerii bătrânului, se prinse de mustața lui lungă, căruntă, ajunse în dreptul ochilor lui din nasturi mari negri, și-i sări în vârful capului.

În câteva secunde, singura dovadă a faptului că șobolanii fuseseră vreodată acolo erau umflăturile mișcătoare de sub hainele bărbatului, care alunecau întruna de colo, colo; și mai era și șobolanul cel mare, care, cu ochii roșii scânteietori, se uita în jos, către Coraline, de pe capul bărbatului.

Bătrânul își puse pălăria și ultimul șobolan se făcu nevăzut.

— Bună, Coraline, zise celălalt bătrân de la etaj. Am auzit că ești aici. La ora asta șobolanii cinează. Dar poți veni sus cu mine, dacă vrei, să-i vezi cum mănâncă.

În ochii din nasturi ai bătrânului se citea ceva care semăna a foame și o făcea pe Coraline să se simtă prost.

— Nu, mulțumesc, zise ea. O să merg afară să explorez.

Bătrânul aprobă din cap, cu o mișcare lentă. Coraline îi auzea pe șobolani vorbind în șoaptă, dar nu înțelegea ce spuneau.

Nu era sigură că voia să știe ce spuneau.

Când Coraline traversă coridorul, ceilalți părinți stăteau în pragul ușii de la bucătărie, zâmbind amândoi la fel și făcându-i încet cu mâna.

— Distracție plăcută afară, zise cealaltă mamă.

— O să stăm aici și o să așteptăm să te întorci, zise celălalt tată.

Când ajunse la ușa din față, Coraline se întoarse și se uită la ei. O priveau în continuare, îi făceau cu mâna și-i zâmbeau.

Coraline ieși afară și coborî scările.

Pe scenă apărură
domnișoara Spink și domnișoara Forcible.

Capitolul 4

De-afară, casa arăta la fel. Sau aproape la fel: în jurul ușii domnișoarei Spink și a domnișoarei Forcible erau becuri albastre și roșii care se aprindeau și se stingeau, formând cuvinte din luminile care se fugăreau în jurul ușii. Aprins, stins, de jur împrejur. ULUITOR! era urmat de UN TRIUMF și de SCENIC!!!

Era o zi însorită și rece, la fel ca ziua în care plecase.

În spatele ei cineva tuși discret, ca să-i atragă atenția.

Se întoarse. Pe zidul de lângă ea stătea un pisoi negru, mare, identic cu pisoiul negru, mare, pe care-l văzuse în curtea casei.

— Bună ziua, zise pisoiul.

Vocea suna ca vocea din capul lui Coraline, ca vocea cu care își gândea cuvintele, numai că era o voce de bărbat, nu de fată.

— Bună, zise Coraline. Am văzut un pisoi ca tine în grădina de-acasă. Tu trebuie să fii celălalt pisoi.

Pisoiul dădu din cap.

— Nu, zise. Eu nu sunt niciun celălalt. Eu sunt eu.

Înclină capul într-o parte; ochii verzi îi străluciră.

— Voi, oamenii, sunteți împrăștiați. Însă noi, pisicile, nu ne pierdem. Dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Cred că da. Dacă ești același pisoi pe care l-am văzut acasă, cum de poți vorbi?

Pisicile n-au umeri, cel puțin nu așa cum au oamenii. Dar pisoiul ridică din umeri, cu o mișcare tacticoasă care porni din vârful cozii și se încheie cu o ridicare a mustăților.

— Eu pot să vorbesc.

— Acasă pisicile nu vorbesc.

— Nu? zise pisoiul.

— Nu, zise Coraline.

Pisoiul sări tacticos pe iarbă, la picioarele lui Coraline. Se uită în sus la ea.

— Tu știi mai bine, zise pisoiul sec. La urma urmelor, ce știu eu? Sunt un simplu pisoi.

Începu să se îndepărteze, cu capul și coada în sus, demn.

— Vino înapoi, zise Coraline. Te rog. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Pisoiul se opri, se așeză și începu să se spele cu mare atenție, ca și cum Coraline nici n-ar fi existat.

— Știi, zise Coraline, am... am putea fi prieteni.

— *Am putea fi* exemplare rare dintr-o specie exotică de elefanți africani dansatori, zise pisoiul. Dar nu suntem. Eu, cel puțin, adăugă el cu maliție felină, după ce-o săgetă scurt cu privirea pe Coraline, nu *sunt*.

Coraline oftă.

— Te rog, spune-mi cum te cheamă, îi zise pisoiului. Uite, numele meu e Coraline.

Pisoiul căscă încet, cu grijă, dezvelind o gură și o limbă de un roz uimitor.

— Pisicile nu au nume, zise.

— Nu? zise Coraline.

— Nu. Vezi, voi *oamenii* aveți nume. Asta pentru că nu știți cine sunteți. Noi știm cine suntem, așa că nu avem nevoie de nume.

Pisoiul ăsta e enervant de egocentric, se gândi Coraline. Ca și cum, din punctul lui de vedere, el e singurul care contează, în orice situație.

O parte din ea își dorea să fie foarte nepoliticoasă cu pisoiul; cealaltă parte își dorea să fie politicoasă și respectuoasă. Partea politicoasă învinse.

— Te rog, unde suntem?

Pisoiul privi repede în jur.

— Suntem aici, zise pisoiul.

— Asta știu. Dar cum ai ajuns aici?

— La fel ca tine. Am mers, zise pisoiul. Uite-așa.

Și merse agale pe iarbă. Se duse în spatele unui copac, dar nu apăru pe partea cealaltă. Coraline merse până la copac și se uită după el. Pisoiul dispăruse.

O porni către casă. În spatele ei cineva tuși iar discret, ca să-i atragă atenția. Era pisoiul.

— Apropo, zise el. A fost inteligent din partea ta că ai venit cu ceva care te apără. Dac-aș fi în locul tău, nu m-aș despărți de ea.

— Ceva care mă apără?

— Așa am zis, da. Și, oricum...

Se opri și se uită fix la ceva ce nu era acolo.

Pe urmă se ghemui în poziție de atac și făcu doi, trei pași înainte. Părea să urmărească un șoarece invizibil. Dintr-odată își luă picioarele la spinare și o porni în goană spre pădure.

Dispăru printre copaci.

Coraline se întreba ce-o fi vrut să spună pisoiul.

Se mai întreba și dacă toate pisicile vorbeau acolo de unde venea ea și pur și simplu alegeau să nu vorbească, sau dacă puteau vorbi doar când erau aici – orice o fi însemnând acest *aici*.

Merse pe treptele de cărămidă până la ușa domnișoarelor Spink și Forcible. Luminile albastre și roșii se aprindeau și se stingeau.

Ușa era deschisă, dar numai puțin. Ciocăni și ușa se deschise imediat la perete. Coraline intră.

Era o cameră întunecoasă care mirosea a praf și a catifea. Ușa se închise în urma ei și camera deveni neagră. Coraline înaintă și ajunse într-o anticameră mică. Dădu cu fața de ceva moale. Era catifea. Întinse mâna și o dădu la o parte. Draperia se desfăcu la mijloc.

Începu să clipească. Stătea de partea cealaltă a draperiei de catifea, într-un teatru prost luminat. Departe, în celălalt capăt al camerei, era o scenă înaltă de lemn, goală, deasupra căreia lumina slab un reflector.

Între Coraline și scenă erau locurile din sală. Rânduri de scaune. Auzi un târșâit: o lumină venea înspre ea, legănându-se dintr-o parte în alta. Când se apropie, văzu că lumina era de la o lanternă pe care o ținea în gură un terier scoțian mare și negru, cu botul încărunțit.

— Bună, zise Coraline.

Câinele puse lanterna jos și se uită la ea.

— Bun. Arată-mi biletul, zise el țâfnos.

— Biletul?

— Așa am zis, da. Biletul. N-am toată ziua la dispoziție, să știi. Nu poți să asiști la spectacol dacă nu ai bilet.

Coraline oftă.

— Nu am bilet, mărturisi ea.

— Încă una. Veniți aici, cu tupeu. „Aveți bilet?“, „N-am“. Nici nu știu ce să mai zic.

Dădu din cap, apoi ridică din umeri.

— Vino cu mine.

Luă lanterna cu botul și o porni în întuneric. Coraline se ținu după el. Când ajunseră aproape de scenă, câinele se opri și îndreptă lanterna către un loc liber. Coraline se așeză și câinele plecă.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, își dădu seama că toate locurile erau ocupate de câini.

Din spatele scenei se auzi brusc un fâșâit. Coraline se gândi că era un disc vechi, zgâriat. Fâșâitul se transformă în sunet de trompete și pe scenă apărură domnișoara Spink și domnișoara Forcible.

Domnișoara Spink mergea pe o bicicletă cu o singură roată și jongla cu niște mingi.

Domnișoara Forcible țopăia în spatele ei, cu un coș cu flori. Din flori cădeau petale peste tot pe unde trecea. Ajunseră în partea din față a scenei; domnișoara Spink sări sprinten de pe monociclu și cele două bătrâne făcură o reverență până la pământ.

Toți câinii bătură din cozi și lătrară entuziasmați. Coraline aplaudă politicos.

Pe urmă își descheiară nasturii de la hainele lor umflate și pufoase. Însă odată cu hainele li s-au deschis și fețele, ca niște cochilii goale, iar din corpurile, umflate și pufoase pășiră afară două femei tinere. Erau slabe, palide, frumoase, și ochii lor erau din nasturi negri.

Noua domnișoară Spink purta colanți verzi și cizme lungi maro care-i acopereau aproape tot piciorul. Noua domnișoară Forcible purta o rochie albă și avea flori în părul lung și blond.

Coraline se înfundă în scaun.

Domnișoara Spink părăsi scena, iar trompetele sunară strident când acul gramofonului ajunse la capăt.

— Asta-i partea mea preferată, șopti câinele de lângă ea.

Cealaltă domnișoară Forcible scoase un cuțit dintr-o cutie din colțul scenei.

— E un pumnal acesta? întrebă ea.

— Da! strigară toți cățelușii. E un pumnal!

Domnișoara Forcible făcu o plecăciune și câinii aplaudară din nou. De data asta Coraline nu se mai obosi să bată din palme.

Domnișoara Spink se întoarse. Își lovi coapsa cu palma și toți cățeii hămăiră.

— Și acum, zise domnișoara Spink, Miriam și cu mine suntem mândre să vă prezentăm o nouă și captivantă completare a programului nostru. Cine se oferă voluntar?

Cățelul de lângă Coraline o înghionti cu laba din față.

— Du-te tu, sâsâi el.

Coraline se ridică și urcă scările de lemn care duceau pe scenă.

— Aplauze pentru tânăra voluntară! zise domnișoara Spink.

Câinii hămăiră, schelălăiră și bătură din cozi pe scaunele de catifea.

— Așadar, Coraline, zise domnișoara Spink, cum te cheamă?

— Coraline, zise Coraline.

— Și nu ne cunoaștem, nu-i așa?

Coraline se uită la femeia suplă și tânără, cu ochii din nasturi negri, și făcu semn din cap că nu.

— Așadar, zise cealaltă domnișoară Spink, stai aici.

O conduse pe Coraline până la o scândură de la marginea scenei și-i puse un balon pe cap.

Domnișoara Spink se duse lângă domnișoara Forcible. Îi acoperi ochii-nasturi cu o eșarfă neagră și-i puse cuțitul în mână. Pe urmă o învârti de trei sau de patru ori și o așeză cu fața către Coraline. Coraline își ținu respirația și-și încleștă pumnii.

Domnișoara Forcible aruncă cuțitul în balon. Balonul se sparse cu zgomot și cuțitul se înfipse în scândura de deasupra capului fetei, zbârnâind. Coraline răsuflă ușurată.

Câinii erau în delir.

Domnișoara Spink îi dădu lui Coraline o cutie foarte mică cu bomboane de ciocolată și îi mulțumi pentru ajutor. Coraline se întoarse la locul ei.

— Ai fost foarte bună, zise cățelul.

— Mulțumesc, zise Coraline.

Domnișoarele Forcible și Spink începură să jongleze cu niște bâte imense de lemn. Coraline deschise cutia de bomboane. Câinele se uită la ele cu jind.

— Vrei o bomboană? îl întrebă pe câine.

— Da, te rog, șopti câinele. Numai să nu fie cu caramel. Îmi curg balele de la caramel.

— Credeam că ciocolata nu e foarte bună pentru câini, zise ea, amintindu-și ceva ce-i spusese la un moment dat domnișoara Forcible.

— Poate în locul de unde vii tu, șopti cățelul. Aici nu mâncăm nimic altceva.

Coraline nu putea să vadă ce fel de bomboane erau, pentru că era întuneric. A mușcat de probă din una și era cu nucă de cocos. Lui Coraline nu-i plăcea nuca de cocos. I-o dădu câinelui.

— Mulțumesc, zise câinele.

— Cu plăcere, zise Coraline.

Domnișoara Forcible și domnișoara Spink jucară puțin teatru. Domnișoara Forcible stătea jos pe o scară, iar domnișoara Spink stătea în picioare la picioarele scării.

— Un nume ce-i? întrebă domnișoara Forcible. Un trandafir, oricum îi spui, exală-același scump parfum![1]

— Mai ai bomboane? zise câinele.

Coraline îi mai dădu câinelui o bomboană de ciocolată.

— Nu știu și nu-ți pot spune cine sunt, îi zise domnișoara Spink domnișoarei Forcible.

— Partea asta o să se termine repede, șopti câinele. Pe urmă o să fie dansuri populare.

— Cât durează? întrebă Coraline. Spectacolul, adică.

— Tot timpul, zise câinele. Pentru totdeauna.

— Poftim, zise Coraline. Ia tu bomboanele de ciocolată.

— Mulțumesc, zise câinele.

Coraline se ridică.

— Pe curând, zise câinele.

— Pa, zise Coraline.

Ieși din sala de teatru și se-ntoarse în grădină. Începu să clipească din cauza luminii.

Ceilalți părinți o așteptau în grădină, unul lângă altul. Zâmbeau.

— Te-ai simțit bine? o întrebă cealaltă mamă.

— A fost interesant, zise Coraline.

---

[1] Versuri din *Romeo și Julieta*, de William Shakespeare (actul II, scena II, traducere de Șt. O. Iosif). (N. trad.)

Porniră toţi trei spre cealaltă casă a lui Coraline. Cealaltă mamă o mângâia pe păr cu degetele ei lungi şi albe. Coraline scutură din cap.

— Nu mai..., zise Coraline.

Cealaltă mamă îşi retrase mâna.

— Aşadar, zise celălalt tată, îţi place aici?

— Cred că da, zise Coraline. E mult mai interesant decât acasă.

Intrară în apartament.

— Mă bucur că-ţi place, zise cealaltă mamă a lui Coraline. Pentru că am vrea să te gândeşti la casa asta ca la casa ta. Poţi sta aici pentru totdeauna. Dacă vrei.

— Hmm, zise Coraline.

Îşi băgă mâinile-n buzunar şi se gândi. Atinse cu vârful degetelor piatra pe care i-o dăduseră, cu o zi înainte, adevăratele domnişoare Spink şi Forcible, piatra găurită.

— Dacă vrei să rămâi, zise celălalt tată, ca să poţi rămâne aici pentru totdeauna, un singur lucru, foarte simplu, trebuie să facem, e foarte simplu.

Intrară în bucătărie. Pe o farfurie de porţelan de pe masa din bucătărie era o bobină de bumbac negru, un ac lung argintiu şi, lângă ele, doi nasturi mari negri.

— Mai bine nu, zise Coraline.

— O, dar noi vrem, zise cealaltă mamă. Vrem să rămâi. Şi e foarte simplu.

— N-o să doară, zise celălalt tată.

Coraline ştia că atunci când oamenii mari îţi spun că ceva n-o să doară mai întotdeauna doare. Dădu din cap.

Cealaltă mamă zâmbi vesel, iar părul i se undui ca plantele acvatice.

— Îţi vrem numai binele, zise ea.

Își puse mâna pe umărul lui Coraline. Coraline făcu un pas înapoi.

— O să plec, zise Coraline.

Coraline își strecură mâinile-n buzunar. Strânse în pumn piatra cu gaură.

Mâna celeilalte mame se desprinse de umărul lui Coraline ca un păianjen speriat.

— Dacă asta vrei, zise.

— Da, zise Coraline.

— O să ne revedem curând, totuși, zise celălalt tată. Când o să te întorci.

— Îhî, zise Coraline.

— Și pe urmă o să fim împreună și o să fim o familie fericită, zise cealaltă mamă. Pentru totdeauna.

Coraline făcu un pas înapoi. Se duse repede în sufragerie și deschise ușa din colț. Zidul de cărămidă nu exista – era doar întuneric, un întuneric negru ca noaptea, subteran, ce părea făcut din lucruri care se mișcau.

Coraline ezită. Se întoarse. Cealaltă mamă și celălalt tată veneau către ea, ținându-se de mână. Se uitau la ea cu ochii lor din nasturi negri. Sau i se părea că se uitau la ea. Nu-și dădea seama exact.

Cealaltă mamă întinse mâna liberă și-i făcu semn, ușor, să se întoarcă, cu un deget alb. Buzele ei palide spuneau „Să te întorci repede", deși nu rostea cuvintele cu voce tare.

Coraline trase adânc aer în piept și păși în întuneric, de unde se auzeau șoapte stranii și vânturi șuierând în depărtare. Acum era sigură că era ceva în întunericul din spatele ei: ceva foarte bătrân și fără viață. Inima îi bătea atât de repede și atât de tare, că-i era frică să nu-i

sară din piept. Închise ochii ca să nu mai vadă întunericul.

La un moment dat se împiedică de ceva și deschise ochii, speriată. Se lovise de fotoliul din sufragerie.

Intrarea din spatele ei era zidită cu cărămizi roșii.

Era acasă.

Vei fi mereu în siguranță aici, cu mine.

Capitolul 5

Coraline încuie ușa din sufragerie cu cheia rece și neagră.

Se întoarse în bucătărie și se urcă pe un scaun. Încercă să pună cheile înapoi pe tocul ușii. Încercă de patru sau de cinci ori și se văzu nevoită să renunțe – nu era destul de mare; le puse pe blatul de lângă ușă.

Mama ei tot nu se întorsese de la cumpărături.

Coraline se duse la congelator și scoase pâinea de rezervă din sertarul de jos. Își prăji niște felii de pâine și le mâncă cu gem și unt de arahide. Bău un pahar cu apă.

Așteptă să se întoarcă părinții.

Când începu să se întunece, puse în cuptorul cu microunde o pizza congelată.

Pe urmă se uită la televizor. Se întreba de ce numai oamenii mari se uită la emisiunile bune, unde se țipă și se aleargă.

După un timp începu să caște. Pe urmă se schimbă, se spălă pe dinți și se duse singură la culcare.

Dimineață se duse în camera părinților, dar patul lor era neatins, iar ei nu erau acolo. Mâncă o conservă de spaghete la micul dejun.

La prânz, o tabletă de ciocolată de menaj și un măr. Mărul era galben și puțin zbârcit, dar avea gust dulce și bun.

La ora ceaiului, trecu pe la domnișoarele Spink și Forcible. Mâncă trei biscuiți digestivi, bău un pahar de limonadă din lămâi verzi și o ceașcă de ceai slab. Limonada era foarte interesantă. Nu avea deloc gust de lămâie verde. Avea un gust puternic de verde și ușor chimic. Lui Coraline îi plăcu enorm. Ar fi vrut să aibă și ei acasă.

— Ce mai fac dragii tăi părinți? întrebă domnișoara Spink.

— Au dispărut, zise Coraline. Nu i-am mai văzut de ieri. Sunt singură-singurică. Cred că am devenit o familie formată dintr-un singur copil.

— Să-i spui mamei tale că am găsit tăieturile din ziar despre care i-am vorbit, cele despre teatrul Glasgow Empire. Părea foarte interesată când i-a zis Miriam de ele.

— A dispărut în împrejurări misterioase, zise Coraline, și cred că și tata a dispărut.

— Mă tem că mâine n-o să fim acasă, Caroline, scumpete, zise domnișoara Forcible. O să stăm la nepoata lui April din Royal Tunbridge Wells.

Scoaseră un album și îi arătară lui Coraline fotografii cu nepoata domnișoarei Spink, apoi Coraline se duse acasă.

Deschise pușculița și plecă la supermarket. Cumpără două sticle mari de limonadă din lămâi verzi, un tort de ciocolată și o pungă cu mere, se duse acasă și le mâncă la cină.

Se spălă pe dinți și se duse în biroul tatălui ei. Deschise computerul și scrise o poveste.

Povestea lui Coraline

A fost odată o fată o chema Măr.
Ea dansa mult. Dansă și dansă până
când picioarele i se trasformară
în cârrnați Sfârșit.

Printă povestea și închise computerul. Pe urmă desenă o fetiță care dansa sub cuvintele de pe hârtie.

Făcu o baie cu prea multă spumă și spuma curse pe toată podeaua. Se șterse, șterse și podeaua cât putu de bine și se culcă.

Coraline se trezi în timpul nopții. Se duse în dormitorul părinților ei, dar patul era neatins și gol. Numerele verzi luminoase ale ceasului digital arătau ora 3:12 a.m.

Singură, în miezul nopții, Coraline începu să plângă. În apartamentul gol nu se auzea decât plânsul ei.

Urcă în patul părinților și, după un timp, adormi.

Coraline simți niște lăbuțe reci pe față și se trezi. Deschise ochii. Niște ochi mari verzi o priveau fix. Era pisoiul.

— Bună, zise Coraline. Cum ai intrat?

Pisoiul tăcea. Coraline se dădu jos din pat. Era îmbrăcată cu un tricou lung și cu pantalonii de pijama.

— Ai venit să-mi spui ceva?

Pisoiul căscă și ochii îi străluciră cu reflexe verzi.

— Știi unde sunt mami și tati?

Pisoiul clipi încet.

— Asta înseamnă că da?

Pisoiul clipi din nou. Coraline hotărî că era într-adevăr un da.

— Vrei să mă duci la ei?

Pisoiul o privi fix. Pe urmă ieși pe hol. Îl urmă. Pisoiul merse de-a lungul holului și se opri chiar în capăt, unde era o oglindă mare. Cu mult timp înainte, oglinda aceea fusese pe partea interioară a ușii unui șifonier. Era pe peretele ăla de când se mutaseră și, cu toate că mama lui Coraline spunea din când în când că o să cumpere una nouă, nu apucase s-o facă.

Coraline aprinse lumina pe hol.

Oglinda arăta coridorul din spatele ei – cum era și normal. Dar în oglindă se vedeau și părinții ei. Stăteau stingheri în reflexia holului. Păreau triști și singuri. În timp ce Coraline se uita la ei, îi făcură cu mâna, încet, fără vlagă. Tatăl lui Coraline o înconjura cu brațul pe mama ei.

Mama și tatăl lui Coraline o priveau fix din oglindă. Tatăl ei deschise gura și zise ceva, dar Coraline nu-l putea auzi. Mama suflă și aburi oglinda, apoi scrise repede

ƎИ-ĂTUꞰA

cu vârful arătătorului. Aburul de pe oglindă dispăru, părinții dispărură și ei, și în oglindă nu se mai vedeau acum decât coridorul, Coraline și pisoiul.

— Unde sunt? îl întrebă Coraline pe pisoi.

Pisoiul nu răspunse nimic, dar Coraline putea să-și imagineze vocea lui seacă, uscată ca o muscă moartă pe un pervaz iarna, zicându-i: „Tu unde crezi că sunt?“

— N-o să se întoarcă, nu-i așa? zise Coraline. N-au cum să se întoarcă singuri.

Pisoiul clipi. Coraline o luă ca pe un da.

— Bine, zise Coraline. Atunci presupun că nu rămâne decât un singur lucru de făcut.

Se duse în camera tatălui ei. Se așeză la biroul lui. Apoi ridică receptorul, deschise cartea de telefoane și sună la poliție.

— Poliția, zise o voce de bărbat morocănoasă.

— Bună, zise ea. Numele meu e Coraline Jones.

— Tu ar fi trebuit să dormi la ora asta, nu-i așa, micuță domnișoară? zise polițistul.

— Posibil, zise Coraline, care nu avea de gând să se lase distrasă, dar sun ca să raportez o infracțiune.

— Și despre ce infracțiune e vorba?

— Răpire. Au fost răpiți niște oameni. Părinții mei au fost duși într-o lume care se află de partea cealaltă a oglinzii din hol.

— Și știi cine i-a răpit? întrebă agentul.

Coraline își dădu seama că polițistului îi venea să râdă și încercă din răsputeri să vorbească așa cum ar vorbi un adult, ca să-l convingă s-o ia în serios.

— Cred că cealaltă mamă a pus gheara pe ei. S-ar putea să vrea să-i țină acolo ca să le coasă nasturi negri la ochi sau pur și simplu vrea să-i aibă acolo ca să pună mâna pe mine. Nu sunt sigură.

— A... Infamele gheare ale mâinilor ei diavolești, nu? zise. Mm... Știți ce vă propun, domnișoară Jones?

— Nu, zise Coraline. Ce?

— S-o rogi pe mama ta să-ți facă o cană mare de ciocolată fierbinte și să te ia în brațe. Nimic nu alungă mai bine coșmarurile decât ciocolata fierbinte și o îmbrățișare. Și dacă te ceartă pentru că o trezești la ora asta, să-i spui că așa a zis domnul polițist.

Avea o vocea groasă, liniștitoare. Dar pe Coraline nu o liniști.

— Când o s-o văd, zise Coraline, o să-i spun.

Și închise telefonul.

Pisoiul negru, care stătuse pe podea, lingându-și blana, tot timpul cât durase această conversație, se ridică acum și o conduse în hol.

Coraline se întoarse în dormitorul ei și-și luă halatul albastru și papucii. Se uită sub chiuvetă și găsi lanterna, numai că bateriile erau pe terminate și când o aprinse pâlpâia gălbui. O puse la loc și găsi o cutie cu lumânări albe, pentru urgențe; luă una într-un sfeșnic. Își puse câte-un măr în buzunare. Luă șiragul de chei și o scoase pe cea veche și neagră.

Intră în sufragerie și se uită la ușă. Avea impresia că ușa se uita la ea – știa că era o prostie, dar mai știa, în sinea ei, că era întru câtva adevărat.

Se întoarse în dormitorul ei și scotoci în buzunarul de la blugi. Găsi piatra cu gaură și o puse în buzunarul halatului.

Aprinse lumânarea cu un chibrit, văzu fitilul scânteind și aprinzându-se, apoi luă cheia neagră. Era rece. O strecură în broască, dar n-o răsuci.

— Când eram mică, îi zise Coraline pisoiului, și locuiam în cealaltă casă, acum mult, mult timp, tata m-a dus la plimbare pe terenul dintre casa noastră și magazine. Nu era cel mai potrivit loc pentru o plimbare, serios. Erau acolo, aruncate de oameni, tot felul de lucruri: aragazuri vechi și farfurii sparte, păpuși fără brațe și fără picioare, conserve goale, sticle sparte. Mami și tati m-au pus să promit că n-o să merg acolo să explorez, pentru că erau prea multe obiecte ascuțite și tetanos și alte cele. Dar eu le spuneam întruna că voiam să explorez. Așa că într-o zi tata și-a luat bocancii mari maro și mănușile, m-a încălțat și pe mine cu bocanci, m-a îmbrăcat cu blugi și cu un pulover și am ieșit la plimbare. Cred că ne plimbam deja de douăzeci de minute. Am

coborât un deal, până la un șanț prin care curgea un fir de apă, când tata mi-a zis dintr-odată „Coraline, fugi. Sus pe deal. Acum!“ Vorbea cumva încordat, grăbit, așa că l-am ascultat. Am luat-o la fugă pe deal. Am simțit o durere pe partea din afară a brațului în timp ce fugeam, dar nu m-am oprit. După ce am ajuns în vârful dealului, cineva zdupăia în urma mea. Era tati, alerga ca un apucat. Când a ajuns lângă mine, m-a luat în brațe și m-a dus de partea cealaltă a dealului. Pe urmă ne-am oprit, ne-am tras sufletul și ne-am uitat în jos, la șanț. Aerul roia de viespi galbene. Călcaserăm, cred, pe o creangă în care era un cuib. Și, în timp ce eu fugeam, tata a stat pe loc și s-a lăsat înțepat de viespi, ca să am eu timp să scap de-acolo. I-au căzut ochelarii când fugea. Eu aveam o singură înțepătură, pe braț. El avea treizeci și nouă, peste tot. Le-am numărat mai târziu, când făceam baie.

Pisoiul negru începu să-și spele fața și mustățile într-un fel care arăta că-și pierde răbdarea. Coraline se aplecă și îl mângîie pe cap și pe ceafă. Pisoiul se ridică, făcu câțiva pași, până se îndepărtă suficient de ea cât să nu poată fi atins, apoi se așeză în fund și se uită din nou în sus la ea.

— Așadar, zise Coraline, în aceeași zi, mai târziu, tati s-a dus să-și ia ochelarii. Zicea că, dacă așteaptă până ziua următoare, nu-și mai aduce aminte unde i-au căzut. S-a întors repede, își găsise ochelarii. Zicea că nu i-a fost frică atunci când a rămas pe loc și era înțepat de viespi și se uita după mine cum fugeam. Pentru că știa că trebuia să le țină pe loc, ca eu să pot fugi, altfel ne-ar fi înțepat pe amândoi.

Coraline întoarse cheia. Se răsuci cu un păcănit zgomotos.

Ușa se deschise larg.

Nu era niciun zid de cărămidă de partea cealaltă a ușii: doar întuneric. Un vânt rece bătea prin pasaj.

Coraline stătea lângă ușă.

— Și a spus că n-a fost vorba de curaj, el doar stătea acolo și se lăsa înțepat, îi zise Coraline pisoiului. N-a fost vorba de curaj pentru că nu-i fusese frică: era singurul lucru pe care-l putea face. Dar s-a întors să-și ia ochelarii – știa că viespile erau acolo și îi era frică. *Atunci* a fost curajos.

Făcu primul pas în coridorul întunecat.

Simțea mirosul de praf, de umezeală și de mucegai.

Pisoiul mergea fără zgomot lângă ea.

— De ce? o întrebă el, deși nu părea din cale afară de interesat.

— Când faci ce ai de făcut, chiar dacă ți-e frică, *atunci* ești curajos.

Lumânarea făcea umbre uriașe, ciudate, tremurătoare pe perete. Auzi o mișcare în întuneric – alături de ea sau în dreptul ei, nu-și putea da seama. Orice ar fi fost, părea să se țină după ea.

— De-asta te întorci în lumea *ei*? zise pisoiul. Pentru că tatăl tău te-a salvat cândva de viespi?

— Nu fi absurd, zise Coraline. Mă întorc după ei pentru că sunt părinții mei. Dacă ei ar fi văzut că nu sunt acasă, sigur ar fi făcut la fel. Știi că vorbești din nou?

— Ce noroc pe mine, zise pisoiul, să am parte de o tovarășă de drum atât de înțeleaptă și de inteligentă.

Tonul îi era în continuare sarcastic, dar avea blana zbârlită și își ținea ridicată coada ca un pămătuf.

Coraline tocmai voia să spună ceva – „îmi cer scuze“ sau „nu a fost mai scurt drumul data trecută?“, când lumânarea se stinse atât de brusc, de parcă ar fi fost stinsă de cineva cu mâna.

Se auziră un râcâit și o tropăială. Coraline își simți inima bătându-i în coaste. Întinse mâna... și simți ceva subțire, ca o pânză de păianjen, trecându-i peste mâini și față.

La capătul coridorului se aprinse lumina, orbitoare după tot acel întuneric. În lumină se vedea silueta unei femei care o aștepta, puțin mai în față.

— Coraline? Draga mea? strigă ea.

— Mami! zise Coraline, și începu să alerge, nerăbdătoare și ușurată.

— Draga mea, zise femeia. De ce ai fugit tu de mine?

Coraline era prea aproape ca să se oprească; simți cum cealaltă mamă o lua în brațele ei reci. Crispată și tremurând toată, se lăsă îmbrățișată strâns de cealaltă mamă.

— Unde sunt părinții mei? întrebă Coraline.

— Aici suntem, zise cealaltă mamă, cu o voce care semăna atât de mult cu vocea mamei ei adevărate, încât Coraline aproape că nu le putea deosebi. Aici suntem. Vrem să te iubim să ne jucăm cu tine să-ți dăm de mâncare și să-ți oferim o viață plină de lucruri interesante.

Coraline se retrase și cealaltă mamă îi dădu drumul, fără convingere.

Celălalt tată, care stătea pe un scaun, în hol, se ridică și zâmbi.

— Hai în bucătărie, zise el. E miezul nopții, o să pregătesc o gustare. Vrei să bei ceva? Ciocolată caldă?

Coraline merse pe hol până ajunse la oglinda din capăt. Nu se vedea nimic în ea, doar o fată în halat și papuci, care arăta ca și cum ar fi plâns cu puțin înainte, dar ai cărei ochi erau ochi adevărați, nu nasturi negri, o fată care ținea strâns în mână un sfeșnic cu o lumânare stinsă.

Se uită la fata din oglindă și fata din oglindă îi întoarse privirea.

„O să fiu curajoasă", își spuse Coraline. „Nu, *sunt* curajoasă."

Puse sfeșnicul pe podea, apoi se întoarse. Cealaltă mamă și celălalt tată o sorbeau cu privirea.

— N-am nevoie, zise ea. Am un măr. Vezi?

Și scoase mărul din buzunarul halatului, apoi mușcă din el cu o plăcere și cu un entuziasm pe care nu le simțea în realitate.

Celălalt tată păru dezamăgit. Cealaltă mamă zâmbi, arătându-și toți dinții, și fiecare dinte era un picuț prea lung. Luminile din hol îi făceau ochii din nasturi negri să sclipească și să scânteieze.

— Nu mi-e frică de voi, zise Coraline, deși îi era frică de ei, chiar foarte mult. Îmi vreau părinții înapoi.

Lumea păru să vibreze puțin pe la margini.

— Ce puteam eu să fac cu foștii tăi părinți? Dacă te-au abandonat, Coraline, probabil au făcut-o pentru că se plictisiseră de tine, sau se săturaseră. Dar eu n-o să mă plictisesc niciodată de tine și n-o să te părăsesc niciodată. Vei fi mereu în siguranță aici, cu mine.

Părul negru, care părea ud, al celeilalte mame, se mișcă, asemenea tentaculelor unei ființe din adâncul oceanului.

— Nu s-au plictisit de mine, zise Coraline. Minți. I-ai răpit.

— Ce prostuță ești. Lor le e bine acolo unde sunt.

Coraline se uită urât la cealaltă mamă.

— O să-ți arăt, zise cealaltă mamă, și-și trecu degetele lungi și albe peste oglindă.

Oglinda se înnegură, ca și cum un dragon ar fi respirat deasupra ei, apoi se lumină.

În oglindă era deja zi. Coraline vedea holul, cu tot cu ușa de la intrare. Ușa se deschise, iar mama și tatăl lui Coraline intrară în casă. Aveau geamantane.

— A fost o vacanță frumoasă, zise tatăl lui Coraline.

— Ce bine că nu o mai avem pe Coraline, zise mama ei, cu un zâmbet fericit. Acum putem face toate lucrurile pe care ni le-am dorit, putem călători în alte țări. Înainte, când aveam un copil, nu puteam.

— Iar eu, zise tatăl ei, mă bucur că cealaltă mamă va avea mai multă grijă de Coraline decât noi.

Oglinda se încețoșă, imaginile din ea dispărură și reflecta din nou noaptea.

— Vezi? zise cealaltă mamă.

— Nu, zise Coraline. Nu văd. Și nici nu cred.

Spera că nu era adevărat ce văzuse, dar nu era atât de sigură cum lăsa să se vadă. În adâncul ei se strecurase o mică îndoială, ca un vierme în miezul unui măr. Apoi privi în sus și văzu expresia de pe fața celeilalte mame: o străfulgerare de furie pură îi traversă fața ca un fulger de vară, iar Coraline fu sigură, în inima ei, că ceea ce văzuse în oglindă nu era decât o iluzie.

Coraline se așeză pe canapea și-și mâncă mărul.

— Te rog, zise cealaltă mamă. Nu complica lucrurile.

Intră în sufragerie și bătu de două ori din palme. Se auzi un foșnet și apăru un șobolan negru. Se uita fix la ea.

— Adu-mi cheia, zise cealaltă mamă.

Șobolanul se mișcă agitat, apoi fugi prin ușa deschisă care ducea către apartamentul lui Coraline.

Șobolanul se întoarse, târând cheia după el.

— De ce nu aveți o cheie a voastră aici? întrebă Coraline.

— Nu există decât o singură cheie. O singură ușă, zise celălalt tată.

— Taci, zise cealaltă mamă. Nu o plictisi pe draga noastră Coraline cu toate fleacurile.

Introduse cheia în broască și o răsuci. Încuietoarea era înțepenită, dar se închise cu un păcănit.

Puse cheia în buzunarul șorțului.

Afară se lumina, cerul era de un cenușiu strălucitor.

— Dacă nu mâncăm de miezul nopții, zise cealaltă mamă, de somnul de frumusețe tot avem nevoie. Eu o să mă culc, Coraline. Îți sugerez să faci la fel.

Își puse degetele lungi și albe pe umerii celuilalt tată și ieșiră împreună din cameră.

Coraline se duse la ușa din colțul îndepărtat al sufrageriei. Trase de ea, dar era încuiată. Ușa de la dormitorul celorlalți părinți era acum închisă.

Era obosită, dar nu voia să se culce în dormitor. Nu voia să doarmă sub același acoperiș cu cealaltă mamă.

Ușa de la intrare nu era încuiată. Coraline ieși în lumina zorilor și coborî scările. Se așeză pe ultima treaptă. Era rece.

Ceva blănos se frecă de ea, cu o mișcare lentă, insinuantă. Coraline sări, apoi răsuflă ușurată când văzu cine era.

— A, tu ești, îi zise pisoiului negru.

— Vezi? zise pisoiul. N-a fost așa de greu să mă recunoști, nu? Chiar și fără nume.

— Și dacă aș vrea să te chem?

Pisoiul își încreți nasul și reuși să pară indiferent.

— Chemarea pisicilor, declară el, este o activitate supraapreciată. E ca și cum ai vrea să chemi vântul.

— Și dacă ar fi ora cinei? întrebă Coraline. Nu ai vrea să te chem?

— Ba da, zise pisoiul. Dar e suficient să strigi „cina!“, pur și simplu. Vezi? Nu avem nevoie de nume.

— Ce vrea de la mine? îl întrebă Coraline pe pisoi. De ce vrea să stau aici cu ea?

— Vrea să simtă că iubește ceva, cred, zise pisoiul. Ceva ce nu este ea. Se prea poate și să vrea ceva de mâncare. Cu astfel de creaturi nu știi niciodată.

— Ai vreun sfat pentru mine? întrebă Coraline.

Pisoiul păru că are de gând să mai spună ceva sarcastic. Apoi dădu repede din mustăți și zise:

— Provoac-o. Nu ai nicio garanție că o să joace cinstit, dar cei ca ea adoră jocurile și provocările.

— Cum adică cei ca ea? întrebă Coraline.

Dar pisoiul nu răspunse, se întinse doar cu voluptate și plecă. Apoi se opri, se întoarse și zise:

— Eu m-aș duce în casă, în locul tău. Dormi puțin. Te așteaptă o zi lungă.

Apoi pisoiul dispăru. Coraline își dădu însă seama că avea dreptate. Intră pe furiș în casa tăcută, trecu pe lângă ușa închisă a dormitorului în care cealaltă mamă și celălalt tată... ce? se întrebă. Dormeau? Așteptau? Apoi îi trecu prin minte că, dacă ar deschide ușa dormitorului, ar vedea că e gol, sau, mai exact, că era o cameră goală care rămânea goală până în momentul în care ar deschide ea ușa.

Într-un fel, era mai ușor așa. Coraline intră în parodia verde-roz a dormitorului ei. Închise ușa și trase cutia cu jucării în dreptul ușii – nu avea să împiedice pe nimeni să intre, dar zgomotul pe care l-ar face, spera ea, avea s-o trezească, dacă cineva încerca să deschidă ușa.

Jucăriile din cutie erau adormite și se foiră și mormăiră când mută cutia, apoi adormiră din nou. Coraline se uită sub pat, să vadă dacă nu sunt șobolanii acolo, dar nu era nimic. Își dădu jos halatul și papucii, urcă în pat și adormi, rămânându-i foarte puțin timp să se întrebe ce-o fi vrut pisoiul să spună prin *provocare*.

Sub picioarele ei nu era pământ – doar
un alb ceţos, ca laptele.

Capitolul 6

Dimineața târziu, pe Coraline o trezi lumina soarelui care îi cădea direct pe față.

Pentru o clipă se simți complet derutată. Nu știa unde era; nu era cu totul sigură *cine* era. E uimitor cât de mare poate fi legătura dintre ceea ce suntem și patul în care ne trezim dimineața – și e uimitor cât de fragil poate fi acest lucru.

Uneori Coraline uita cine este, când visa cu ochii deschiși că explorează Arctica sau Pădurea Amazoniană, sau Africa Neagră, și doar când cineva o atingea pe umăr sau îi rostea numele se întorcea de la milioane de kilometri depărtare cu o tresărire – și atunci trebuia să-și aducă aminte, într-o fracțiune de secundă, cine e, cum o cheamă și chiar simplul fapt că era acolo.

Acum soarele îi cădea pe față, iar ea era Coraline Jones. Da. Apoi verdele și rozul camerei, freamătul unui fluture mare din hârtie pictată care bătea din aripi aproape de tavan i-au spus unde se trezise.

Se dădu jos din pat. Nu putea sta în pijamale, halat și papuci toată ziua, își zise, chiar dacă asta însemna să poarte hainele celeilalte Coraline. (Exista o altă Coraline? Nu, realiză ea, nu exista. Exista doar ea.) În dulap nu găsi însă haine de toate zilele. Erau mai degrabă costume

sau (se gândi ea) genul de haine pe care i-ar fi plăcut să le aibă în garderoba ei de acasă: un costum zdrenţăros de vrăjitoare; un costum peticit de sperietoare de ciori; un costum de luptătoare din viitor, cu luminiţe digitale care scânteiau şi clipeau; o rochie de seară mulată acoperită toată cu pene şi oglinzi. În sfârşit, într-un sertar, găsi o pereche de blugi negri care păreau făcuţi dintr-o noapte catifelată şi un pulover gri de culoarea fumului gros, cu stele discrete şi micuţe care sclipeau.

Îşi puse jeanşii şi puloverul pe ea. Apoi se încălţă cu o pereche de cizme de un portocaliu aprins pe care le găsise jos în dulap.

Scoase ultimul măr din buzunarul halatului şi, din acelaşi buzunar, piatra cu gaură.

Puse piatra în buzunarul jeanşilor şi parcă i se limpezi puţin mintea. Parcă ar fi ieşit dintr-un fel de ceaţă.

Se duse în bucătărie, dar nu era nimeni.

Ştia, totuşi, că era cineva în apartament. Merse pe hol până la biroul tatălui ei şi-l găsi acolo.

— Unde este cealaltă mamă? îl întrebă pe celălalt tată.

Celălalt tată stătea la un birou care arăta la fel ca biroul tatălui ei, dar nu făcea nimic, nici măcar cataloage de grădinărit nu citea, cum făcea tatăl ei atunci când se prefăcea că lucrează.

— E afară, îi spuse el. Repară uşile. Avem nişte probleme cu un animal dăunător.

Părea mulţumit că are cu cine vorbi.

— Cu şobolanii adică?

— Nu, şobolanii sunt prietenii noştri. E cu totul altceva. E un animal negru, cu coadă lungă.

— Pisoiul adică?

— Așa, da, zise celălalt tată.

Azi semăna mai puțin cu adevăratul ei tată. Fața lui avea ceva imprecis – ca aluatul de pâine care începe să crească, netezind umflăturile, crăpăturile și adâncituri-le.

— Zău, n-am voie să vorbesc cu tine când ea nu e de față, zise el. Dar nu-ți face griji. N-o să plece des. Eu trebuie să-ți arăt o ospitalitate afectuoasă, ca tu nici să nu te gândești vreodată să te întorci.

Închise gura și-și puse mâinile-n poală.

— Și eu ce să fac? întrebă Coraline.

Celălalt tată își puse arătătorul la buze. *Tăcere*.

— Dacă nu vrei să vorbești cu mine, zise Coraline, eu mă duc să explorez.

— N-are rost, zise celălalt tată. Nu există decât ce vezi aici. A făcut doar casa, curtea și oamenii din casă. Le-a făcut și a așteptat.

Apoi se arătă jenat și din nou își duse un deget la buze, ca și cum ar fi spus prea multe.

Coraline ieși din birou. Se duse în sufragerie, la ușa cea veche, și trase de ea, o zgudui și o scutură. Nu, era încuiată, nici nu se clintea, iar cheia era la cealaltă mamă.

Se uită în jurul camerei. Era atât de familiară – asta o făcea să fie atât de ciudată. Totul era exact așa cum și-aducea ea aminte: erau acolo mobila ciudat mirositoare a bunicii, pe perete, tabloul cu castronul cu fructe (un ciorchine de struguri, două prune, o piersică, un măr), masa joasă de lemn cu picioare de leu și șemineul gol care părea să tragă căldura din cameră.

Dar mai era ceva, un obiect pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut: pe polița de deasupra șemineului era o sferă de sticlă.

Se apropie de șemineu, în vârful picioarelor, și o luă în mână. Era un glob cu zăpadă, cu doi oameni mici în el. Coraline îl scutură și făcu zăpada să zboare – zăpada albă sclipea în timp ce se rotea prin apă.

Apoi puse globul la loc pe poliță și continuă să-și caute părinții și o ieșire.

Ieși din apartament. Trecu de ușa cu becurile care se aprindeau și se stingeau, în spatele căreia celelalte domnișoare Spink și Forcible își jucau rolurile la infinit, și o porni spre pădure.

În locul de unde venea Coraline, odată ce treceai de pâlcul de copaci, nu vedeai decât pajștea și vechiul teren de tenis. Aici, pădurea era mai mare și, pe măsură ce înainta, copacii începeau să pară din ce în ce mai rudimentari și mai puțin asemănători cu copacii.

Curând deveniră foarte aproximativi, rămăsese doar ideea de copaci: jos, un trunchi maro-cenușiu, sus, o pată verzuie, în loc de frunze.

Coraline se întrebă dacă pe cealaltă mamă nu o interesau copacii sau pur și simplu nu-și bătuse capul cu asta fiindcă nu se aștepta ca cineva să ajungă atât de departe.

Continuă să meargă.

Apoi se lăsă ceața.

Nu era umedă, cum e în mod normal ceața. Nu era rece și nu era nici caldă. Coraline simțea că așa e când mergi prin nimic.

„Sunt o exploratoare“, își zise Coraline. „Și am nevoie de toate ieșirile pe care le pot găsi. Așa că o să merg înainte.“

Lumea prin care mergea era un neant spălăcit, ca o foaie goală de hârtie sau ca o cameră albă enormă goală. Nu avea nici temperatură, nici miros, nici consistență, nici gust.

„În mod sigur nu e ceață“, gândi Coraline, cu toate că nu știa ce putea fi. Preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva orbise. Dar nu, pe ea reușea să se vadă, clar ca lumina zilei. Sub picioarele ei nu era pământ – doar un alb cețos, ca laptele.

— Și cam ce crezi tu că faci? zise o umbră de lângă ea.

Ochii ei avură nevoie de câteva secunde ca să o vadă bine: la început, când era mai departe, se gândi că ar putea fi un fel de leu; apoi, când se apropie, se gândi că ar putea fi un șoarece. Apoi știu ce e.

— Explorez, îi spuse Coraline pisoiului.

Avea blana înfoiată și ochii holbați, dar coada și-o ținea în jos, între picioare. Nu părea un pisoi prea fericit.

— Prost loc, zise pisoiul. Dacă se poate numi loc, eu mă îndoiesc. Ce faci aici?

— Explorez.

— N-o să găsești nimic aici, zise pisoiul. E doar partea din afară, pe care *ea* nu s-a ostenit să o creeze.

— Ea?

— Cea care zice că e cealaltă mamă a ta, zise pisoiul.

— Ce *este* ea? întrebă Coraline.

Pisoiul nu răspunse, mergea doar, în liniște, alături de Coraline, prin ceața spălăcită.

În fața lor apăru treptat ceva, ceva înalt, impozant și întunecat.

— Ai greșit! îi zise pisoiului. *Este* ceva acolo!

Apoi căpătă formă, prin ceață: o casă neagră se contura din albul inform.

— Dar asta-i...

— Casa din care tocmai ai plecat, confirmă pisoiul. Exact.

— Poate că m-am învârtit în cerc prin ceață, zise Coraline.

Pisoiul își răsuci vârful cozii într-un semn de întrebare și-și înclină capul într-o parte.

— *Tu*, da, se prea poate, zise. Eu, în niciun caz. Greșit, într-adevăr.

— Dar cum se poate să pleci de undeva și să te întorci în același loc?

— Simplu, zise pisoiul. Gândește-te că mergi în jurul lumii. La început pleci de undeva și la sfârșit ajungi în același loc.

— Lumea e mică, zise Coraline.

— Pentru ea e suficient de mare, zise pisoiul. O pânză de păianjen trebuie să fie doar atât de mare cât să prindă muște.

Pe Coraline o trecură fiorii.

— El a zis că ea repară toate porțile și ușile, îi spuse pisoiului, ca să te țină afară.

— N-are decât să încerce, zise pisoiul, neimpresionat. O, da. *Să încerce*.

Stăteau acum sub niște copaci, lângă casă. Copacii ăștia

— Sunt intrări și ieșiri într-un loc ca ăsta pe care nici măcar ea nu le știe.

— Așadar ea a făcut locul ăsta? întrebă Coraline.

— L-a făcut, l-a găsit – e vreo diferență? întrebă pisoiul. În orice caz, e al ei de foarte mult timp. Stai așa...

Se scutură, făcu un salt și, înainte ca Coraline să apuce să clipească, pisoiul ținea sub labă un șobolan negru mare.

— Nici în situații mai fericite nu-mi plac șobolanii, zise degajat pisoiul, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar aici șobolanii sunt spionii ei. Sunt ochii și mâinile ei...

După ce zise asta, îl lăsă să plece. Șobolanul fugi aproape un metru, dar, dintr-un salt, pisoiul îl ajunse și îl țintui la pământ cu o labă, lovindu-l tare de câteva ori cu cealaltă, cu ghearele scoase.

— Îmi place partea asta, zise pisoiul, fericit. Vrei să-i mai fac așa?

— Nu, zise Coraline. De ce îl chinui?

— Mm, zise pisoiul.

Îl lăsă să plece. Amețit, șobolanul făcu câțiva pași poticnindu-se, apoi începu să fugă. Dintr-o singură mișcare de labă, pisoiul îl aruncă în aer și-l prinse-n gură.

— Oprește-te! zise Coraline.

Pisoiul îl lăsă pe șobolan să-i cadă între labele din față.

— Unii, oftă pisoiul, vorbind cu o voce alunecoasă, ca mătasea, sunt de părere că obiceiul pisicilor de a se juca cu prada este un obicei plin de compasiune – la urma urmelor, mica și simpatica lui gustare pusă pe fugă are șanse să scape. Mâncarea ta de câte ori reușește să scape?

Apoi luă șobolanul în gură și-l duse în pădure, în spatele unui copac.

Coraline se întoarse în casă. Era tăcută, goală și părăsită. Până și pașii ei pe covor păreau să facă zgomot. Într-o dâră de lumină se vedeau plutind fire de praf.

Oglinda era în capătul cel mai îndepărtat al holului. Se vedea mergând către ea: în oglindă, arăta puțin mai curajoasă decât se simțea de fapt. Nu mai era nimic altceva acolo, în oglindă. Doar ea, pe hol.

O mână o atinse pe umăr și se uită în sus. Cealaltă mamă o privea fix pe Coraline cu ochii din nasturi mari negri.

— Coraline, draga mea, zise. Mă gândeam să ne jucăm în dimineața asta împreună, acum că te-ai întors de la plimbare. Șotron? Monopoly? Familii fericite?

— Tu nu erai în oglindă, zise Coraline.

Cealaltă mamă zâmbi.

— În oglinzi nu trebuie să ai niciodată încredere. Așadar, ce joc vrei să jucăm?

Coraline clătină din cap.

— Nu vreau să mă joc cu tine, zise ea. Vreau să merg acasă și să fiu cu părinții mei adevărați. Vreau să le dai drumul. Să ne dai drumul.

Cealaltă mamă clătină din cap, foarte lent.

— Dinte de șarpe e nerecunoștința unei fiice[1]. Dar iubirea poate birui cea mai trufașă dintre inimi, zise ea, și degetele ei lungi, albe, fluturară și mângâiară aerul.

---

[1] Prima parte citează cuvintele regelui Lear din actul I, scena IV: „Să simtă și ea dintele de șarpe/Al nerecunoștinței pruncilor“ (William Shakespeare, *Regele Lear*, traducere de Mihnea Gheorghiu, în *Opere complete*, volumul 7, Editura Univers, București, 1988, p. 126). (N. trad.)

— N-am de gând să te iubesc, zise Coraline. Orice-ai face, nu mă poţi obliga să te iubesc.

— Hai să vorbim despre asta, zise cealaltă mamă şi se întoarse, îndreptându-se spre salon.

Coraline o urmă.

Cealaltă mamă se aşeză pe canapeaua mare. Luă o sacoşă de lângă canapea şi scoase o pungă de hârtie albă, foşnitoare.

O întinse spre Coraline.

— Vrei? întrebă ea politicos.

Aşteptându-se să vadă bomboane sau caramele, Coraline se uită în pungă. Era pe jumătate plină cu gândaci mari, lucioşi, care se căţărau unii pe alţii, încercând să iasă din pungă.

— Nu, zise Coraline. Nu vreau.

— Treaba ta, zise cealaltă mamă.

Alese un gândac deosebit de mare şi de negru, îi rupse picioarele (pe care le puse frumos în scrumiera mare de sticlă de pe măsuţa de lângă canapea) şi-l duse la gură. Îl ronţăi fericită.

— Mmm, zise ea şi mai luă unul.

— Eşti dezgustătoare, zise Coraline. Dezgustătoare, şi rea, şi ciudată.

— E frumos să-i vorbeşti aşa mamei tale? întrebă cealaltă mamă, cu gura plină cu gândaci.

— Tu nu eşti mama mea, zise Coraline.

Cealaltă mamă se făcu că n-o aude.

— Da, cred că eşti puţin cam obosită, Coraline. Poate brodăm împreună după-amiaza asta, sau poate pictăm cu acuarele. Apoi cina, apoi, dacă vei fi cuminte, ai voie să te joci cu şobolanii puţin înainte de culcare. Iar eu o

să-ți citesc o poveste, o să te învelesc și o să-ți dau o sărutare de noapte bună.

Degetele lungi și albe i se mișcară ușor, ca un fluture obosit, iar pe Coraline o trecură fiorii.

— Nu, zise Coraline.

Cealaltă mamă stătea pe canapea. Supărată, cu buzele strânse, gura ei era ca o linie. Mai luă un gândac, apoi încă unul, cum face cineva când are o pungă cu stafide învelite în ciocolată. Ochii ei din nasturi mari negri priveau fix în ochii căprui ai lui Coraline. Părul negru, lucios, i se răsucea și se încolăcea pe gât și pe umeri, ca și cum ar fi fost în bătaia unui vânt pe care Coraline nu-l putea vedea sau simți.

Se uitară una la alta mai mult de un minut. Apoi cealaltă mamă zise:

— Fii mai politicoasă!

Închise punga albă de hârtie, cu grijă, ca să nu scape cumva vreun gândac, și o puse la loc în sacoșă. Apoi se ridică și se ridică, și se tot ridică: părea mai înaltă decât își amintea Coraline. Căută în buzunarul șorțului și scoase mai întâi cheia neagră, dar se încruntă când o văzu și o aruncă în sacoșă, apoi, o cheie micuță, argintie. O ținu sus, triumfătoare.

— Uite-o, zise. Asta e pentru tine, Coraline. Pentru binele tău. Pentru că te iubesc. Ca să înveți să fii politicoasă. La urma urmelor, politețea îl face pe om.

O scoase pe Coraline pe hol și înaintă către oglinda din capăt. Apoi o descuie cu cheia micuță. Oglinda se deschise ca o ușă, lăsând să se vadă un loc întunecos.

— O să ieşi când vei fi învăţat să fii politicoasă, zise cealaltă mamă. Şi când vei fi dispusă să te porţi ca o fiică iubitoare.

O ridică pe Coraline şi o împinse în locul întunecat din spatele oglinzii. O bucăţică de gândac îi rămăsese lipită de buza de jos şi în ochii ei negri din nasturi nu i se citea nicio expresie.

Apoi trânti oglinda-uşă şi o lăsă pe Coraline în întuneric.

Ne-a furat inima și sufletul...

Capitolul 7

Caroline simţea cum un hohot uriaş de plâns se ridica undeva, înăuntrul ei. Dar îl opri înainte să izbucnească. Respiră adânc şi se stăpâni. Întinse mâinile, ca să încerce să-şi dea seama cum arăta locul în care era închisă. Era de mărimea unei debarale: destul de înalt cât să poată sta în picioare sau jos, nu destul de lat sau de lung ca să se întindă.

Unul dintre pereţi era de sticlă şi când îl atinse simţi că era rece.

Mai pipăi o dată în jur, trecându-şi mâinile peste fiecare centimentru, căutând un mâner sau un întrerupător, o încuietoare ascunsă – orice ar fi ajutat-o să iasă –, dar nu găsi nimic.

Un păianjen îi trecu în fugă peste mână şi Coraline îşi înăbuşi un ţipăt. Dar, cu excepţia păianjenului, în cămară nu era decât ea, singură, în întunericul negru ca smoala.

Apoi însă mâna ei dădu de ceva care semăna foarte tare cu obrajii şi buzele unui copil; erau mici şi reci. O voce îi şopti în ureche:

— Şşşş! Sst! Să nu zici nimic, poate trage cu urechea cotoroanţa!

Coraline nu zise nimic.

Simți o mână rece atingându-i fața și niște degete ușoare, ca bătaia de aripi a unei molii.

O altă voce, șovăitoare și atât de stinsă că se întreba dacă nu cumva era doar în închipuirea ei, zise:

— Dumneata ești... ești *vie*?

— Da, șopti Coraline.

— Săraca, zise prima voce.

— Cine sunteți? șopti Coraline.

— Nume, nume, nume, zise o altă voce, de foarte departe, pierdută. Numele sunt primele care se pierd, după ce dispar răsuflarea și bătăile inimii. Amintirile rămân cu noi mai mult decât numele noastre. Eu încă o pot vedea cu ochii minții pe guvernanta mea într-o dimineață de mai, ducându-mi cercul și bățul, cu soarele de dimineață în spate – și toate lalelele legănate de briză. Dar am uitat numele guvernantei și numele lalelelor.

— Nu cred că lalelele au nume, zise Coraline. Sunt doar lalele.

— Se poate, zise vocea, tristă. Dar eu întotdeauna m-am gândit că lalelele acelea aveau nume. Erau roșii, portocalii cu roșu, și roșii cu portocaliu și galben, ca tăciunii din focul făcut în camera copiilor într-o seară de iarnă. Le țin minte.

Vocea era atât de tristă, încât Coraline întinse mâna către locul de unde venea; găsi o mână rece și o strânse ușor.

Ochii începeau să i se obișnuiască cu întunericul. Acum Coraline vedea, sau își imagina că vede, trei siluete, toate trei stinse și palide, ca luna pe cer în timpul zilei. Erau siluetele unor copii cam la fel de mari ca ea. Mâna rece îi strânse mâna, răspunzându-i.

— Mulțumesc, zise vocea.

— Ești fată? întrebă Coraline. Sau băiat?

Urmă o pauză.

— Când eram mică, purtam fuste și aveam părul lung și creț, zise, nesigură. Dar acum, că mă întrebi, mi se pare că într-o zi mi-au luat fustele, mi-au dat pantaloni scurți bufanți și m-au tuns.

— Nu ne gândim la asta, zise prima voce.

— Băiat, poate, continuă vocea pe care o ținea de mână. Cred că am fost cândva băiat.

Atunci străluci puțin în întunericul camerei de după oglindă.

— Ce ați pățit? întrebă Coraline. Cum ați ajuns aici?

— Ea ne-a lăsat aici, zise una dintre voci. Ne-a furat inima și sufletul, ne-a luat viața și ne-a lăsat aici, ne-a uitat în întunericul ăsta.

— Săracii de voi, zise Coraline. De când sunteți aici?

— De-atâta amar de vreme, zise o voce.

— Așa e. Trecut-a multă vreme, zise o altă voce.

— Eu am venit prin ușa de la spălător, zise vocea celui care credea că ar putea fi băiat, și m-am trezit că sunt înapoi în camera de primire. Dar *ea* mă aștepta. Mi-a zis că e cealaltă mămică a mea, dar pe mămica mea adevărată n-am mai văzut-o niciodată.

— Fugi, zise prima voce – o altă fată, se gândi Coraline. Fugi cât mai ai încă suflu în plămâni și o inimă caldă. Fugi, cât mai ai minte și suflet.

— N-o să fug, zise Coraline. Mi-a luat părinții. Am venit să-i iau înapoi.

— Ah, dar o să te țină aici și zilele o să se prefacă-n praf, frunzele o să cadă și anii o să treacă unii după alții, ca tic-tacul unui ceasornic.

— Nu, zise Coraline. N-o să mă țină.

Se lăsase tăcerea în camera din spatele oglinzii.

— Dacă o să-i poți scăpa de cotoroanță pe părinții tăi, zise o voce din întuneric, pesemne că ai putea să ne eliberezi și nouă sufletele.

— Vi le-a luat? întrebă Coraline, șocată.

— Da. Și le-a ascuns.

— De-asta n-am putut pleca de-aici, când am murit. Ne-a ținut aici și s-a hrănit cu noi, iar acum n-a mai rămas nimic din noi, doar piele de șarpe și carapace de păianjen. Găsește-ne inimile ascunse, tânără domniță.

— Și, dacă le găsesc, ce-o să se întâmple cu voi? întrebă Coraline.

Vocile nu ziseră nimic.

— Și mie ce-o să-mi facă? zise ea.

Siluetele palide pâlpâiră slab; se gândi că poate nu erau mai mult decât niște imagini remanente, ca urma strălucitoare lăsată în ochi de o lumină puternică, după ce se stinge lumina.

— Nu doare, șopti o voce stinsă.

— O să-ți ia viața și tot ce ești și tot ce iubești și n-o să mai fii decât ceață și abur. O să-ți ia bucuria. Și într-o zi o să te trezești, iar inima și sufletul tău nu vor mai fi. O să fii un înveliș, o urmă de fum, nu mai mult decât e un vis când ești treaz, sau o amintire a ceva uitat.

— Gol, șopti cea de-a treia voce. Gol, gol, gol, gol, gol.

— Trebuie să fugi, oftă o voce stinsă.

— Nu cred, zise Coraline. Am încercat să plec și n-a fost bine. Mi-a luat părinții. Îmi puteți spune cum ies din camera asta?

— Dacă am ști, ți-am spune.

— Săracii de ei, își zise Coraline.

Se așeză. Își dădu jos puloverul, îl făcu sul și și-l puse sub cap, ca pe-o pernă.

— N-o să mă țină aici în beznă pentru totdeauna, zise Coraline. M-a adus aici ca să se joace cu mine. „Jocuri și provocări“, zicea pisoiul. Nu sunt cine știe ce provocare aici, în întuneric.

Încercă să găsească o poziție comodă, sucindu-se și încovoindu-se ca să încapă în spațiul strâmt din spatele oglinzii. Stomacul îi chiorăia. Mâncă ultimul măr, mușcând câte puțin, ca să nu-l termine repede. După ce-l mâncă îi era în continuare foame. Apoi îi veni o idee și zise în șoaptă:

— Când vine să-mi dea drumul, ce-ar fi să veniți și voi trei cu mine?

— Am vrea, oftară ei, cu vocile lor abia auzite. Numai că inimile noastre sunt la ea. Acum aparținem întunericului și locurilor goale. Lumina ne-ar usca și ne-ar arde.

— Ah, zise Coraline.

Închise ochii, întunericul se făcu mai întuneric; își odihni capul pe puloverul făcut sul și se culcă. Și, în timp ce adormea, i se păru că o fantomă o sărută tandru pe obraz și că o voce îi șoptește la ureche, o voce atât de stinsă, că abia se auzea, un nicicât delicat de voce blândă, atât de firavă, că lui Coraline i se părea că era doar în închipuirea ei.

— Uită-te prin piatră, îi zicea.

Și apoi adormi.

Creatura din sac părea îngrozitor de diformă
și de neterminată.

Capitolul 8

Cealaltă mamă arăta mai sănătoasă decât până atunci: era un pic mai îmbujorată, iar părul i se răsucea în șuvițe, ca niște șerpi nebuni într-o zi caldă. Ochii ei din nasturi negri păreau să fi fost lustruiți de curând.

Trecuse prin oglindă ca și cum ar fi mers prin apă și se uitase în jos la Coraline. Pe urmă deschisese ușa cu cheița de argint. O luă pe Coraline, așa cum o lua mama ei adevărată când era mai mică, legănând fata pe jumătate adormită ca pe un bebeluș.

Cealaltă mamă o duse pe Coraline în bucătăre și o lăsă, cu multă grijă, pe blat.

Coraline se strădui să se trezească, simțizând că fusese îmbrățișată și mângâiată. Senzația era plăcută, dar își dădu seama unde era și cu cine.

— Așa, dulcea mea Coraline, zise cealaltă mamă. Am venit și te-am luat din dulap. Trebuia să ți se dea o lecție, dar noi aici nu credem doar în dreptate, ci și în milă; iubim păcătosul și urâm păcatul. Prin urmare, dacă o să fii o fetiță cuminte care-și iubește mama, o ascultă și-i vorbește frumos, noi două o să ne-nțelegem extraordinar de bine și o să ne iubim extraordinar de mult.

Coraline își frecă ochii împăienjeniți de somn.

— Erau niște copii înăuntru, zise ea. Unii de demult, din alte vremuri.

— Da? zise cealaltă mamă.

Patrula între tigăi și frigider, scoțând ouă și brânzeturi, unt și o bucată de șuncă rozalie feliată.

— Da, zise Coraline. Erau. Cred că ai de gând să faci cu mine ce ai făcut cu ei. O să mă transformi într-o carcasă fără viață.

Cealaltă mamă zâmbi blând. Cu o mână spărgea ouăle și le punea într-un castron, iar cu cealaltă le bătea cu telul. Pe urmă, în timp ce tăia brânza în felii subțiri, puse în tigaie o bucată de unt care sâsâi și fâsâi și se învârti. Amestecă untul topit cu brânza și ouăle și le bătu iar cu telul.

— Ei, vorbești prostii, draga mea, zise cealaltă mamă. Te iubesc. Întotdeauna o să te iubesc. Nicio persoană normală nu dă doi bani pe fantome, oricum – pentru că fantomele sunt tare mincinoase. Uite ce frumos miroase micul dejun pe care ți-l pregătesc.

Turnă amestectul galben în tigaie.

— Omletă cu brânză, preferata ta.

Lui Coraline îi lăsă gura apă.

— Îți plac jocurile, zise ea. Așa am auzit.

Celeilalte mame îi sclipiră ochii.

— Cui nu îi plac jocurile?

Doar atât a zis.

— Da, zise Coraline.

Se dădu jos de pe blat și se așeză la masă.

Șunca sfârâia și sărea pe grătar. Mirosea grozav.

— Nu te-ai bucura mai tare dacă m-ai câștiga cinstit? întrebă Coraline.

— Posibil, zise cealaltă mamă.

Părea indiferentă, dar degetele îi fremătau și băteau darabana și își trecea limba stacojie peste buze.

— Ce ai de oferit, mai exact?

— Mă ofer pe mine, zise Coraline și-și apucă genunchii pe sub masă, ca să nu-i mai tremure. Dacă pierd, stau aici cu tine pentru totdeauna și te las să mă iubești. O să fiu o fiică devotată. O să mănânc tot ce-mi gătești și o să jucăm Familii Fericite. Și o să te las să-mi coși nasturii ăia la ochi.

Cealaltă mamă se uită fix la ea, fără să clipească din nasturi.

— Sună foarte bine, zise. Și dacă nu pierzi?

— Atunci mă lași să plec. Îi lași pe toți să plece: pe tatăl și pe mama mea cei adevărați, pe copiii morți, pe toți cei pe care-i ții aici.

Cealaltă mamă luă șunca de pe grătar și o puse în farfurie. Apoi lăsă omleta să alunece din tigaie pe farfurie, întorcând-o și făcând-o să se plieze. Era omleta perfectă.

Puse micul dejun în fața lui Coraline, alături de un pahar cu suc proaspăt de portocale și de o ceașcă cu ciocolată caldă, spumoasă.

— Da, zise. Îmi place jocul. Dar ce fel de joc va fi? Ghicitoare? Un test de cunoștințe generale sau de îndemânare?

— Un joc de explorare, propuse Coraline. Un joc în care o să căutăm diverse lucruri.

— Și ce ar trebui să găsești în jocul ăsta de-a v-ați-ascunselea, Coraline Jones?

Coraline ezită. Apoi zise:

— O să-i găsesc pe părinții mei, zise Coraline. Și sufletele copiilor din spatele oglinzii.

Cealaltă mamă zâmbi triumfător când auzi, iar Coraline se întrebă dacă alegerea ei fusese corectă. Dar era prea târziu, nu se mai putea răzgândi acum.

— De acord, zise cealaltă mamă. Acum mănâncă, scumpa mea. Nu-ți face griji, n-o să-ți facă rău.

Coraline se uită la micul dejun, urându-se că ceda atât de ușor, dar era înfometată.

— De unde știu că o să-ți ții cuvântul? întrebă Coraline.

— Jur, zise cealaltă mamă. Jur pe mormântul mamei mele.

— Are mormânt? întrebă Coraline.

— O, da, zise cealaltă mamă. Eu însămi am îngropat-o. Și când a încercat să se târască afară, am împins-o la loc.

— Jură pe altceva. Ca să fiu sigură că o să-ți ții cuvântul.

— Pe mâna mea dreaptă, zise cealaltă mamă, ridicând mâna și mișcând încet din degetele ei lungi, cu unghiile ca niște gheare. Jur pe dreapta.

Coraline ridică din umeri.

— OK, zise. De acord.

Mâncă micul dejun, încercând să nu se grăbească prea tare. Îi era mai foame decât crezuse.

Cealaltă mamă se uita la ea în timp ce mânca. Era greu să descifrezi orice expresie în ochii aceia din nasturi negri, dar lui Coraline i se părea că și celeilalte mame îi era foame.

Bău sucul de portocale, însă, deși știa că i-ar plăcea, nu vru să bea nicio gură de ciocolată.

— De unde să încep? întrebă Coraline.

— De unde vrei, zise cealaltă mamă, ca și cum nu i-ar fi păsat deloc.

Coraline o privi și se gândi intens. Nu avea sens să exploreze grădina și împrejurimile hotărî ea: nu existau; nu erau reale. În lumea celeilalte mame nu exista terenul de tenis abandonat, nici puțul fără fund. Casa era singurul lucru real.

Se uită prin bucătărie. Deschise cuptorul, se uită în congelator, își băgă nasul în compartimentul pentru salată din frigider. Cealaltă mamă se ținea după ea, privind-o cu un zâmbet superior în colțul buzelor.

— Cât de mari pot să fie sufletele? întrebă Coraline.

Cealaltă mamă se așeză la masă și se sprijini de perete, fără să zică nimic. Se scobi între dinți cu o unghie lungă dată cu lac roșu aprins, apoi ciocăni cu unghia, încet, țac-țac-țac, în suprafața neagră, lustruită, a ochilor din nasturi.

— Bine, zise Coraline. Nu-mi spune. Nu-mi pasă. Nu contează dacă mă ajuți sau nu. Toată lumea știe că sufletul e cât o minge de plajă.

Spera ca cealaltă mamă să spună ceva de genul „Prostii, e cât o ceapă – sau cât o valiză, sau cât ceasul bunicului", dar cealaltă mamă zâmbi doar și țăcănitul unghiei pe ochi era la fel de neabătut și de stăruitor ca sunetul apei care picura din robinet în chiuvetă. Apoi Coraline își dădu seama că nu mai era *decât* zgomotul făcut de apă și că rămăsese singură în cameră.

Pe Coraline o trecură fiorii. Prefera să știe unde e cealaltă mamă: dacă nu era nicăieri, putea fi oriunde. Și, la urma urmelor, îți e mai teamă de ceva ce nu poți vedea. Își băgă mâinile în buzunare și degetele i se strânseră în jurul formei liniștitoare a pietrei cu gaură. O scoase din buzunar, o ținu în față, cum ai ține o armă, și ieși pe hol.

Nu se auzea decât apa care picura în chiuveta metalică. Aruncă o privire către oglinda din capătul holului. Se înnegură preț de o clipă și i se păru că la suprafața ei plutesc niște fețe indistincte și fără formă, apoi fețele dispărură și în oglindă nu mai era decât o fată, mică

pentru vârsta ei, ținând în mână ceva care strălucea ușor, ca un cărbune verde.

Coraline se uită la mâna ei, surprinsă: nu era decât o piatră cu o gaură în ea, o pietricică maro oarecare. Apoi se uită din nou în oglindă, unde piatra sclipea ca un smarald. Din piatra din oglindă ieși o dâră verde de foc care pluti către dormitorul lui Coraline.

— Hmm, zise Coraline.

Se duse în dormitor. Jucăriile se agitară bucuroase când intră, ca și cum ar fi fost încântate să o vadă, și un tanc mic ieși din cutia de jucării în întâmpinarea ei, trecând peste alte câteva jucării. Când ieși din cutie căzu pe podea, iar în cădere se învârti și rămase pe covor ca un gândac cu picioarele în sus, mormăind și scrâșnind din șenile până când Coraline îl ridică și-l întoarse. Tancul se ascunse sub pat, rușinat.

Coraline se uită prin cameră.

Căută în dulapuri, în sertare. Apoi prinse cutia de o margine și răsturnă toate jucăriile pe covor, unde, văzându-se libere, începură să mormăie, să se întindă și să meargă împleticit. O bilă cenușie se rostogoli pe podea și atinse cu zgomot peretele. Niciuna dintre jucării nu părea să semene în mod deosebit cu un suflet, se gândi. Ridică o brățară-talisman din argint de care erau prinse animăluțe-talisman care se fugăreau pe conturul brățării, vulpea nereușind niciodată să prindă iepurele, ursul neajungând-o niciodată pe vulpe.

Coraline își deschise palma și se uită la piatra cu gaură, sperând să găsească un indiciu, dar degeaba. Aproape toate jucăriile din cutie se ascunseseră sub pat, iar puținele care rămaseră afară (un soldat verde din plastic, bila de sticlă, un yoyo roz aprins și alte câteva) erau cele pe

care, în lumea reală, le găsești întotdeauna la fundul cutiei: obiecte uitate, abandonate și neiubite.

Se pregătea să plece și să caute în altă parte. Și atunci își aminti vocea din întuneric, vocea blândă, șoptită, și vorbele pe care i le spusese. Ridică piatra cu gaură și o ținu în fața ochiului drept. Închise ochiul stâng și privi camera prin gaura din piatră.

Prin piatră, lumea era cenușie și lipsită de culoare, ca un desen în creion. Totul era cenușiu – nu, nu chiar totul: ceva strălucea pe podea, ceva de culoarea tăciunilor aprinși din căminul din camera copiilor, de culoarea unei lalele roșii cu portocaliu care dormitează sub soarele de mai. Coraline întinse mâna stângă, de teamă că ar dispărea dacă și-ar lua ochiul de la piatră, și bâjbâi după obiectul care ardea.

Ținea în mână un obiect neted și rece. Îl ridică grăbită, apoi coborî piatra din dreptul ochiului și se uită în jos. În palma ei roz stătea anosta bilă cenușie de sticlă. Ridică piatra în dreptul ochiului și se uită din nou la bilă. Bila ardea iar cu flăcărui roșii.

Auzi, în gând, o voce care-i șoptea:

— Într-adevăr, doamnă, în mod sigur am *fost* băiat, dacă stau să mă gândesc. O, dar trebuie să te grăbești. Mai ai două de găsit și cotoroanța deja e supărată pe tine că m-ai găsit.

„Dacă fac asta, nu vreau să rămân în hainele ei.“ Se îmbrăcă din nou în pijamale și în halat, își luă papucii în picioare, împachetă pe pat puloverul gri și jeanșii negri și lăsă ghetele portocalii pe podea, lângă cutia de jucării.

Puse bila în buzunarul de la halat și ieși pe hol.

Ceva îi înțepa fața și mâinile, ca nisipul împrăștiat pe plajă când bate vântul. Își acoperi ochii și merse înainte.

Înțepăturile se înrăutățiră și îi era din ce în ce mai greu să înainteze, era ca și cum ar fi mers cu vântul în față în timpul unei furtuni. Vântul era cumplit și rece.

Făcu un pas în spate.

— O, mergi înainte, îi șopti la ureche vocea unei fantome, cotoroanța e supărată.

Merse înainte pe hol și o nouă rafală îi aruncă în obraji și în față nisip invizibil – era ascuțit ca acele, ca sticla.

— Joacă cinstit, strigă Coraline.

Nu primi niciun răspuns, dar vântul o mai biciui o dată, nemulțumit, apoi se potoli și dispăru. Se făcu deodată liniște și, când trecu pe lângă bucătărie, Coraline auzi apa picurând din robinet – sau poate erau unghiile lungi ale celeilalte mame bătând cu nerăbdare în masă. Coraline rezistă impulsului de a se uita.

În câțiva pași ajunse la ușă și ieși.

Coraline coborî scările și înconjură casa până la apartamentul celorlalte domnișoare Spink și Forcible. Becurile din jurul ușii se aprindeau și se stingeau acum alandala, alcătuind cuvinte pe care Coraline nu le înțelegea. Ușa era închisă. Îi era teamă că e încuiată și se împinse în ea cu toată puterea. La început rămase înțepenită, pe urmă cedă și Coraline intră poticnindu-se în camera întunecată.

Coraline strânse în mână piatra cu gaură și înaintă în întuneric. Se așteptase să dea de o anticameră cu draperie, dar nu era nimic de felul ăsta. Încăperea era întunecată. Teatrul era gol. Înaintă cu prudență. Deasupra ei foșni ceva. Privi în sus, unde întunericul era și mai adânc,

și dădu cu piciorul de ceva. Se aplecă, ridică o lanternă și o aprinse, luminând de jur împrejurul camerei.

Teatrul era părăsit în ruine. Scaunele, rupte, zăceau pe podea, și pânze vechi și prăfuite de păianjen îmbrăcau pereții, atârnând de lemnul putrezit și de draperiile de catifea.

Foșnetul se auzi din nou. Coraline îndreptă lanterna în sus, spre tavan. Erau acolo niște ființe fără păr, gelatinoase. Se gândi că poate cândva avuseseră fețe, poate fuseseră chiar câini cândva; dar câinii n-au aripi ca liliecii, nici nu pot sta atârnați, ca păianjenii sau ca liliecii, cu capu-n jos.

Lumina le sperie și una dintre ele își luă zborul, iar aripile îi vibrară puternic prin praf. Coraline se lăsă pe vine când trecu pe lângă ea. Se opri pe un perete mai îndepărtat și începu să urce, cu capul în jos, către cuibul de câini-lilieci de pe tavan.

Coraline ridică la ochi piatra cu gaură și examină camera, căutând ceva care să strălucească sau să scânteieze, un semn care să arate clar că undeva acolo era ascuns un alt suflet. Trecu fasciculul de lumină al lanternei prin toată camera, iar praful dens din aer făcea lumina să pară aproape solidă.

Pe panoul din spatele scenei distruse era ceva. Ceva de un alb cenușiu, de două ori mai mare decât Coraline, lipit de panou, ca un limax. Coraline respiră adânc. „Nu-mi e teamă“, își zise ea. „Nu-mi e.“ Nu-i venea să creadă, dar când se cățără pe scena veche sprijinindu-se în mâini, degetele îi intrară în lemnul putred.

Apropiindu-se de chestia de pe perete, văzu că era un fel de sac, ca învelișul ouălor de păianjen. Se contractă la lumina lanternei. În interiorul sacului era ceva care

arăta ca un om, dar un om cu două capete, și cu câte două perechi de mâini și de picioare.

Creatura din sac părea îngrozitor de diformă și de neterminată, arăta ca doi oameni de plastilină care fuseseră topiți și încolăciți, turtiți și lipiți într-unul singur.

Coraline ezită. Nu voia să se apropie. Câinii-liliac căzură unul după altul din tavan și începură să zboare în cercuri prin încăpere, trecând pe lângă ea, dar fără să o atingă.

„Poate că aici nu e ascuns niciun suflet", se gândi. Se mai uită o dată prin gaura din piatră: teatrul abandonat era tot întunecat și cenușiu, dar acum văzu în sac o lumină cafenie, frumoasă și intensă ca lemnul de cireș lustruit. Creatura de pe perete ținea în mână obiectul strălucitor.

Coraline străbătu încet scena umedă, încercând să facă cât mai puțin zgomot de teamă că, dacă ar fi deranjat-o, creatura din sac și-ar fi deschis ochii, ar fi văzut-o și pe urmă...

Dar nimic nu i se părea mai înfricoșător decât să aibă privirea aceea ațintită asupra ei. Inima îi bubuia. Mai făcu un pas înainte.

Nu mai fusese niciodată atât de speriată, dar înaintă până ajunse lângă sac. Apoi vârî mâna în albeața lipicioasă a chestiei de pe perete care trosni încetișor, ca un foc mic. I se lipea de piele și de haine ca pânza de păianjen sau ca vata de zahăr. Își vârî mâna și o întinse în sus până atinse o mână rece care, din ce simțea, era strânsă în jurul altei bile de sticlă. Pielea acelei creaturi era alunecoasă, ca și cum ar fi fost acoperită cu gelatină. Coraline trase de bilă.

La început nu se întâmplă nimic: creatura o ţinea strâns. După aceea, unul câte unul, degetele îşi slăbiră strânsoarea şi bila i se rostogoli în mână. Îşi trase braţul din pânza lipicioasă, uşurată că ochii creaturii nu se deschiseseră. Îndreptă lanterna pe feţele ei: semănau cu domnişoarele Spink şi Forcible, în versiunile lor mai tinere, dar răsucite şi înghesuite una într-alta, ca două bucăţi de ceară topite şi unite care alcătuiesc un obiect oribil.

Pe neaşteptate, una dintre mâinile creaturii se întinse ca să înhaţe mâna lui Coraline. Unghiile îi zgâriară pielea, dar era prea alunecoasă ca s-o poată apuca şi Coraline reuşi să-şi desprindă mâna. Apoi ochii i se deschiseră şi se trezi sub privirea a patru nasturi negri lucioşi, iar două voci care nu sunau ca nicio altă voce auzită vreodată de Coraline începură să-i vorbească. Una se tânguia şi şuşotea, cealaltă bâzâia ca o muscă-n geam, grasă şi înfuriată, dar ziseră într-un glas: „Hoaţo! Dă-mi-o înapoi! Nu pleca! Hoaţo!"

Aerul era împânzit de câini-lilieci. Coraline începu să meargă înapoi cu spatele. Îşi dădu atunci seama că, oricât de înspăimântătoare părea creatura alcătuită din celelalte domnişoare Spink şi Forcible, era prinsă de perete, închisă în acel cocon. Nu putea să vină după ea.

Câinii-lilieci dădeau din aripi pe lângă ea, dar nu-i făceau niciun rău. Se dădu jos de pe scenă şi mătură teatrul vechi cu lanterna, căutând ieşirea.

— Fugi, domnişoară, se tângui vocea unei fete în capul ei. Fugi acum. Ne ai pe noi două. Fugi de-aici cât îţi mai curge sângele-n vine.

Coraline puse bila în buzunar lângă cealaltă. Văzu uşa, fugi şi trase de ea până o deschise.

O să ai nevoie de asta ca să intri.

Capitolul 9

Afară totul se transformase într-o ceață amorfă, rotitoare, prin care nu se vedeau contururi sau umbre, iar casa însăși părea să se fi răsucit și alungit. Lui Coraline i se părea că se încovoia și că se uita la ea, ca și cum n-ar fi fost cu adevărat o casă, ci doar ideea de casă, și cine avusese acea idee, era sigură, nu avea cum să fie o persoană bună. De mână îi atârna o pânză lipicioasă și se șterse cât putu de bine. Ferestrele cenușii ale casei erau înclinate în unghiuri ciudate.

Cealaltă mamă o aștepta în grădină, cu mâinile încrucișate la piept. Ochii din nasturi negri erau lipsiți de orice expresie, dar buzele ei strânse arătau o furie rece.

Când o văzu pe Coraline scoase o mână lungă și albă și-și îndoi un deget. Coraline merse către ea. Cealaltă mamă nu zise nimic.

— Am găsit două suflete, zise Coraline. A mai rămas unul.

Expresia de pe fața celeilalte mame rămase neschimbată. Probabil că nu auzise ce spusese Coraline.

— M-am gândit că vrei să știi, zise Coraline.

— Mulțumesc, Coraline, zise cealaltă mamă cu răceală, însă vocea nu venea doar din gura ei.

Venea din ceață și din casă, și din cer.

— Știi că te iubesc, adăugă ea.

Și, fără să vrea, Coraline dădu din cap. Era adevărat: cealaltă mamă o iubea. Dar o iubea așa cum un avar iubește banii, sau cum își iubește un dragon aurul. În ochii din nasturi ai celeilalte mame, Coraline știa că ea era o proprietate, nimic mai mult. Un animal de companie tolerat, al cărui comportament n-o mai amuza.

— Nu vreau iubirea ta, zise Coraline. Nu vreau nimic de la tine.

— Nici măcar o mână de ajutor? întrebă cealaltă mamă. La urma urmelor te-ai descurcat așa de bine. M-am gândit că ai vrea un indiciu care să te ajute cu restul căutării.

— Mă descurc singură, zise Coraline.

— Da, zise cealaltă mamă. Dar dacă ai vrea să intri în apartamentul din față – apartamentul gol – ca să vezi ce e acolo, ai găsi ușa închisă.

— A, zise Coraline, căzând pe gânduri. Există o cheie?

Cealaltă mamă stătea acolo în ceața cenușie, ca hârtia, a lumii aplatizate. Părul negru i se mișca în jurul capului, ca și cum ar fi avut o minte și un scop doar ale lui. Tuși deodată, din adâncul pieptului, apoi deschise gura. Scoase de sub limbă o cheie mică, din alamă.

— Poftim, zise. O să ai nevoie de asta ca să intri.

Aruncă cheia către Coraline, cu indiferență, iar ea o prinse cu o mână, până să apuce să se gândească dacă o vrea sau nu. Cheia era încă puțin umedă.

Un vânt rece bătea pe lângă ele, iar pe Coraline o trecură fiorii și se uită în altă parte. Când își întoarse privirea, văzu că era singură.

Nesigură, se plimbă prin fața casei și se opri în fața ușii apartamentului gol. Ca toate ușile, era vopsită în verde aprins.

— Nu-ți vrea binele, îi șopti o voce de fantomă. Noi nu credem că ea vrea să te ajute. Sigur e o capcană.

Coraline zise:

— Da, aveți dreptate, probabil.

Apoi băgă cheia în broască și o întoarse. Ușa se deschise fără zgomot, iar Coraline intră și ea fără zgomot.

Pereții erau de culoarea laptelui prins. Nu existau covoare și scândurile de lemn din podea erau prăfuite, păstrând urmele și modelele vechilor covoare și preșuri.

Nu exista mobilă, doar locuri unde se vedea că încăperea fusese cândva mobilată. Pereții erau goi; locurile unde fuseseră odată tablouri și fotografii erau acum decolorate. Era atât de liniște, încât lui Coraline i se păru că aude firele de praf mișcându-se prin aer.

Își dădu seama că e destul de îngrijorată de gândul că ar putea fi atacată, așa că începu să fluiere. Se gândea că ar fi mai greu să fie atacată dacă fluiera.

Mai întâi se plimbă prin bucătăria goală. Apoi se plimbă printr-o baie goală, unde nu erau decât o cadă de fontă și, în cadă, un păianjen mort de mărimea unui pisoi mai mic. Ultima cameră în care intră fusese, presupunea Coraline, un dormitor; se gândea că urma dreptunghiulară de praf de pe dușumea arăta că acolo fusese mai demult un pat. Apoi văzu ceva și zâmbi. De dușumea era prins un inel mare de metal. Coraline îngenunche, prinse inelul rece în mâini și trase de el cât putu de tare.

Cumplit de încet, țeapăn și greu, un pătrat cu balamale se ridică din podea: era o trapă. Se ridică și prin deschizătură Coraline văzu doar întuneric. Se aplecă și dădu cu mâna de un întrerupător rece. Îl atinse, fără să spere că o să meargă, dar un bec se aprinse undeva jos

și o lumină slabă, gălbuie ajunse până la gaura din podea. Vedea treptele care coborau, dar nimic altceva.

Coraline scoase piatra cu gaură din buzunar. Se uită prin ea, dar nu văzu nimic în pivniță. Puse piatra la loc.

Prin gaură venea un miros de lut, de igrasie – și încă ceva, acru ca oțetul stricat.

Coraline coborî, privind îngrijorată trapa. Era așa de grea că, dacă ar fi căzut la loc, era sigură că ar fi rămas acolo, pe întuneric, pentru totdeauna. Întinse o mână și o atinse, dar rămase nemișcată. Apoi se întoarse la întunericul de dedesubt și coborî scările. În peretele de la baza scărilor era un întrerupător din metal, plin de rugină. Apăsă pe el până se mișcă și se aprinse un bec care atârna de o sârmă din tavan. Nu făcea destulă lumină cât să-și dea seama ce desene erau pe pereții cojiți ai pivniței. Desenele păreau rudimentare. Erau ochi, asta putea vedea, și un fel de struguri. Și alte lucruri, sub ele. Coraline nu era sigură dacă reprezentau oameni.

Într-un colț al camerei era un morman de gunoi: cutii de carton pline cu hârtii mucegăite și, alături, îngrămădite, niște draperii putrezite.

Papucii lui Coraline scrâșniră pe cimentul de jos. Mirosul era și mai neplăcut acum. Era cât pe-aci să plece când văzu un picior sub grămada de perdele.

Respiră adânc (mirosul de oțet stricat și de pâine mucegăită îi pătrunse în plămâni), trase de pânza jilavă și descoperi ceva ca un om, mai mult sau mai puțin, după statură și formă.

În lumina chioară, îi luă câteva secunde să-și dea seama ce era: era palid și umflat ca o larvă, cu mâini și picioare subțiri ca niște bețe. Pe fața lui, buhăită și umflată ca aluatul de pâine, abia dacă se distingea vreo trăsătură.

Avea doi nasturi mari negri în loc de ochi.

Coraline scoase un țipăt, dezgustată și îngrozită, iar corpul păru să se trezească la viață când o auzi și începu să se ridice. Coraline rămase pe loc, înghețată. Corpul își întoarse capul până când își ridică ochii din nasturi negri asupra ei. O gură se deschise pe fața fără gură, cu firicele păstoase lipite de buze și o voce care nu mai semăna deloc cu vocea tatălui ei șopti:

— Coraline.

— Ei, îi zise Coraline corpului care fusese cândva celălalt tată, măcar n-ai sărit la mine.

Creatura își duse la față mâinile ca niște rămurele și modelă un fel de nas din argila palidă. Nu zise nimic.

— Îmi caut părinții, zise Coraline. Și sufletul furat al unui copil. Sunt aici?

— Nu e nimic aici, zise corpul palid inform. Nimic altceva decât praf, umezeală și uitare.

Corpul era alb, uriaș și umflat. „Monstruos", își spuse Coraline, „dar și jalnic". Duse la ochi piatra cu gaură. Nu văzu nimic. Corpul palid îi spunea adevărul.

— Bietul de tine, zise. Sunt convinsă că te-a adus aici ca să te pedepsească pentru că mi-ai zis prea multe când ai vorbit cu mine.

Corpul ezită, apoi dădu aprobator din cap. Coraline se întrebă cum s-a putut gândi că acel corp care semăna cu o larvă semăna cu tatăl ei.

— Îmi pare așa de rău, zise ea.

— Nu e din cale-afară de mulțumită, zise corpul care fusese cândva celălalt tată. Nu e deloc mulțumită. Ai enervat-o. Și, când e nervoasă, se răzbună. Așa e ea.

Coraline îl mângâie pe capul fără păr. Avea pielea cleioasă, ca aluatul cald de pâine.

— Bietul de tine, zise ea. Ești doar un corp pe care l-a făcut și apoi l-a aruncat.

Corpul dădu cu putere din cap; în timp ce dădea din cap, ochiul-nasture din stânga îi căzu și zornăi pe beton. Se uită în jurul lui, confuz, ca și cum ar fi pierdut-o. În cele din urmă o văzu și deschise gura din nou, părând să facă un mare efort, și-i zise cu o voce plângătoare, insistentă:

— Fugi, copilă. Pleacă de-aici. Vrea să-ți fac rău, să te țin aici pentru totdeauna, ca să nu termini niciodată jocul și să câștige ea. Mă silește să-ți fac rău. Nu mă pot împotrivi.

— *Poți*, zise Coraline. Fii curajos.

Privi în jur: cel care fusese cândva celălalt tată era între ea și treptele care duceau în afara pivniței. Începu să se apropie de perete, îndreptându-se către scară. Corpul se răsuci, chiar dacă nu avea oase, până când singurul lui ochi era din nou ațintit asupra lui Coraline. Părea să se mărească acum și părea mai atent.

— Vai, zise, nu pot.

Și sări spre ea, cu gura știrbă larg deschisă.

Coraline nu avea decât o fracțiune de secundă ca să reacționeze. Nu putea face decât două lucruri. Să țipe și să alerge, fugărită de corpul ca o larvă uriașă prin pivnița cu lumină chioară, până avea să fie prinsă. Sau putea să facă altceva.

Așa că făcu altceva.

Când corpul se apropie de ea, Coraline întinse mâna, prinse singurul nasture-ochi pe care-l mai avea creatura și trase cu toată forța.

La început nu se întâmplă nimic. Apoi nasturele se desprinse și-i zbură din mână, lovindu-se de pereți.

Corpul rămase nemișcat. Își lăsă capul palid pe spate, orbește, deschise gura îngrozitor de larg și urlă de furie și numulțumire. Pe urmă se aruncă cu viteză spre locul în care stătuse Coraline.

Dar Coraline nu mai era acolo. Urca treptele în vârful picioarelor, încercând să nu facă zgomot, ca să iasă din pivniţa întunecată, cu desene grosolane pe pereţi. Însă nu-şi putea lua ochii de la pardoseala de sub ea, cutreierată de corpul palid care cădea şi se zvârcolea, încercând s-o prindă. Pe urmă, ca şi cum s-ar fi supus unui ordin, creatura nu se mai mişcă, iar capul orb i se înclină într-o parte.

„E atent la mine“, se gândi Coraline. „Nu trebuie să fac niciun zgomot“. Mai urcă o treaptă – îi alunecă piciorul, iar corpul o auzi.

Capul i se înclină în direcţia ei. Preţ de o clipă se legănă, adunându-şi forţele. Apoi, rapid ca un şarpe, se târî către scări şi începu să urce spre ea. Coraline se întoarse şi fugi nebuneşte pe ultimele douăsprezece trepte şi se aruncă pe podeaua prăfuită a dormitorului. Trase imediat de trapă şi îi dădu drumul. Se prăbuşi cu o bufnitură şi ceva mare se izbi de ea. Trapa vibra şi răsuna, dar rămase închisă.

Coraline respiră adânc. Dacă ar fi fost vreo mobilă în apartament, un scaun măcar, l-ar fi tras deasupra trapei, dar nu era nimic.

Ieşi din apartament cât putu de repede, dar fără să alerge, şi încuie uşa după ea. Lăsă cheia sub preş. Pe urmă o porni pe alee.

Coraline se aştepta cumva ca cealaltă mamă să o aştepte, dar lumea era tăcută şi goală.

Coraline voia să se ducă acasă.

Se felicită, îşi spuse că a fost curajoasă şi mai că-i venea să creadă ce spune, apoi merse pe lângă casă, în ceaţa cenuşie care nu era ceaţă, şi se duse spre scară.

Pisoiul ridică laba
și bila se rostogoli către Coraline.

Capitolul 10

Coraline urcă scările exterioare până la apartamentul de la ultimul etaj, locuit, în lumea ei, de bătrânul nebun. Fusese o dată la el cu mama ei adevărată, care strângea bani pentru o acțiune caritabilă. Stătuseră la ușă, așteptând ca bătrânul nebun cu mustață mare să găsească plicul pe care i-l lăsase mama lui Coraline, iar apartamentul mirosea a mâncăruri ciudate, a tutun de pipă și a alte lucruri care aveau un miros bizar, înțepător, ca de brânză, pe care Coraline nu-l putea identifica. Nu voise să meargă înăuntru.

— Sunt o exploratoare, zise Coraline cu glas tare, dar cuvintele îi sunau înăbușit și fără viață în aerul cețos.

Doar ieșise din pivniță, nu?

Ieșise. Dar dacă era sigură de ceva, era sigură că în apartamentul acela avea să fie mai rău. Ajunse sus. Apartamentul de la ultimul etaj fusese cândva mansarda casei, dar asta cu mult timp în urmă. Bătu la ușa verde. Ușa se deschise și intră.

Avem ochi și avem nervi,
Cozi avem, dinți avem,
O să căpătați ce meritați
Din străfunduri când o să apărem.

Șușoteau vreo douăsprezece sau mai multe glăscioare în apartamentul întunecat, cu acoperișul atât de jos, încât Coraline aproape că putea să-l atingă.

Era urmărită de niște ochi roșii. Picioruțe rozalii o luară la goană când se apropie. Umbre întunecate alunecau peste umbrele de la marginea lucrurilor.

Mirosea mult mai rău decât în apartamentul bătrânului nebun adevărat de la etajul de sus. Acolo mirosea a mâncare (mâncare greţoasă, după părerea lui Coraline, dar știa că era o chestiune de gust: ei nu-i plăceau condimentele, ierburile aromatice sau chestiile exotice). Aveai impresia că fuseseră lăsate să se strice acolo toate mâncărurile exotice din lume.

— Fetițo, se auzi dintr-o cameră îndepărtată o voce, ca un foșnet.

— Da, zise Coraline.

„Nu mi-e frică", își zise și, când gândi asta, știu că era adevărat.

Nu era nimic acolo care s-o sperie. Toate lucrurile acelea – chiar și corpul din pivniță – erau iluzii, erau făcute de cealaltă mamă – o parodie înfiorătoare a oamenilor adevărați și a lucrurilor adevărate de la celălalt capăt al coridorului. „Ea nu poate să facă nimic cu adevărat", se gândi Coraline. „Poate doar să deformeze, să copieze și să desfigureze ceea ce deja există."

Și atunci Coraline se întrebă de ce oare cealaltă mamă pusese un glob cu zăpadă pe polița din sufragerie; pentru că, în lumea lui Coraline, pe poliță nu era nimic.

Și, odată ce-și puse întrebarea, începu să înțeleagă răspunsul.

Atunci vocea se auzi din nou, oprindu-i șirul gândurilor.

— Vino aici, fetițo. Știu ce cauți.

Era o voce șuierătoare, stridentă și seacă. Pe Coraline o făcea să se gândească la o insectă enormă moartă. Știa că e o prostie. Cum ar fi fost posibil ca ceva mort, mai ales o insectă moartă, să aibă voce?

Trecu prin câteva camere cu tavanul înclinat și jos până ajunse la ultima cameră. Era un dormitor, iar celălalt bătrân nebun de la etaj stătea în cel mai îndepărtat colț al camerei, unde era aproape întuneric, înfofolit în haina lui și cu pălăria pe cap. Când intră Coraline, el începu să vorbească.

— N-o să se schimbe nimic, fetițo, zise el, iar vocea îi suna ca frunzele uscate care foșnesc pe trotuar. Ce crezi c-o să se întâmple dacă faci tot ce ți-ai jurat că vei face? Ce-ți imaginezi? N-o să se schimbe nimic. O să te duci acasă. O să te plictisești. O să fii neglijată. N-o să te asculte nimeni, nu cu adevărat. Ești prea inteligentă și prea retrasă, ei n-au cum să te înțeleagă. Îți greșesc până și numele. Rămâi aici cu noi, continuă silueta din fundul camerei. Noi o să te ascultăm, o să ne jucăm cu tine, o să râdem cu tine. Cealaltă mamă o să-ți construiască lumi întregi, ca să ai ce explora și o să le distrugă în fiecare noapte, după ce termini. Fiecare zi va fi mai frumoasă și mai luminoasă decât cea care a trecut. Îți aduci aminte cutia cu jucării? N-ar fi mult mai frumos dacă lumea ar arăta așa și ar fi numai a ta?

— Și n-o să fie zile cenușii, ploioase, când nu știu ce să fac și n-am ce să citesc sau să văd la televizor și n-am unde să mă duc și ziua nu se mai termină? întrebă Coraline.

Din umbră, bărbatul zise:

— Niciodată.

— Și n-o să fie mese oribile, cu mâncare făcută din rețete, cu usturoi, tarhon și bobi? întrebă Coraline.

— Fiecare masă va fi o plăcere, șopti vocea de sub pălăria bătrânului. Toate mâncărurile vor fi pe gustul tău.

— Și pot să port mănuși de culoare verde fosforescent și cizme galbene de cauciuc în formă de broască? întrebă Coraline.

— Broască, rață, rinocer, caracatiță – orice îți dorești. Lumea va fi făcută din nou pentru tine în fiecare dimineață. Dacă rămâi aici, o să ai tot ce vrei.

Coraline oftă.

— Tu chiar nu înțelegi, nu? zise ea. Nu vreau tot ce vreau. Nimeni nu vrea tot ce vrea. Nu cu adevărat. Ce farmec ar avea să am tot ce-mi doresc? Așa, cât aș bate din palme. N-ar mai *conta*. Ce-ar mai rămâne?

— Nu înțeleg, zise vocea șoptită.

— Firește că nu înțelegi, zise ea, ducând la ochi piatra cu gaură. Nu ești decât o copie nereușită a bătrânului nebun de sus, făcută de ea.

— Nici măcar asta nu mai sunt, zise vocea fără viață.

În impermeabilul bărbatului strălucea ceva, în dreptul pieptului. Prin gaura din piatră vedea ceva care scânteia, cu raze albastre și albe, ca o stea. Își dori să fi avut un băț: nu voia să se apropie de bărbatul din umbră aflat în celălalt capăt al camerei. Coraline făcu un pas către el și bărbatul se prăbuși. Din mâneci, de sub haină și de sub pălărie săriră șobolani negri, douăzeci sau chiar mai mulți, cu ochi roșii care străluceau în întuneric. Chițăiră

și fugiră. Haina flutură și căzu cu zgomot pe podea. Pălăria se rostogoli într-un colț al camerei.

Coraline întinse o mână și desfăcu haina. Era goală, dar unsuroasă. Bila de sticlă nu era acolo. Cercetă camera, privind cu ochii îngustați prin gaura din piatră, și văzu ceva care scânteia și ardea ca o stea deasupra podelei, lângă ușă. Cel mai mare șobolan negru o ținea cu labele din față. Chiar când se uita la el, dispăru.

Ceilalți șobolani o priveau din colțurile camerei cum aleargă după el.

Sigur că șobolanii pot alerga mai repede decât oamenii, mai ales pe distanțe mici. Dar un șobolan negru mare care ține o bilă în labele din față nu poate alerga mai repede decât o fată hotărâtă (chiar dacă ea e cam mică pentru vârsta ei). Șobolanii mai mici alergau de colo-colo în calea lui Coraline, încercând să o încurce, dar ea nu-i băga în seamă, nu-și lua ochii de la șobolanul care fugea cu bila și care avea de gând să iasă din apartament pe ușa din față.

Ajunseră pe scările din afara clădirii.

Coraline avu timp să observe cum se schimba casa, devenind mai ștearsă și mai turtită, chiar în timp ce ea cobora în fugă scările. Semăna mai mult cu o fotografie a unei case, acum, nu cu o casă. Apoi pur și simplu coborî haotic scările, în mintea ei nemaifiind loc pentru nimic altceva, convinsă că o să-l ajungă din urmă. Alerga repede – prea repede chiar –, și când ajunse foarte aproape de un palier, piciorul îi alunecă, i se răsuci și ea ateriză pe platforma de beton.

Genunchiul ei stâng era zgâriat și julit, iar palma mâinii în care se sprijinise când căzuse era plină de

zgârieturi în care intraseră pietricele. O durea puțin și știa că în scurt timp o s-o doară mult mai rău. Își scoase pietricelele din palmă, se ridică în picioare și, știind că rămăsese în urmă și că deja era prea târziu, coborî cât putu de repede până la ultima platformă de la parter.

Se uită în jur după șobolan, dar dispăruse, cu tot cu bilă.

Mâna o ustura, iar din genunchi îi curgea sânge pe pijamaua ruptă. Era la fel de rău ca în vara în care mama îi scosese roțile ajutătoare de la bicicletă: numai că atunci, în ciuda rănilor și a juliturilor (avusese coji peste coji la genunchi), Coraline simțise că se alesese cu ceva. Învățase ceva făcând ceva ce nu știa cum se face. Acum nu simțea decât că a pierdut. Îi dezamăgise pe copiii-fantomă. Îi dezamăgise pe părinții ei, se dezamăgise pe sine, pe toată lumea.

Închise ochii și își dori să se deschidă pământul și să o înghită.

Auzi un tușit.

Deschise ochii și văzu șobolanul. Zăcea pe poteca din cărămizi de la baza scărilor, cu fața înmărmurită de uimire la câțiva centimentri de corp. Avea mustățile țepene, ochii larg deschiși și i se vedeau dinții galbeni și ascuțiți. Un guler de sânge îi lucea la gât.

Lângă șobolanul decapitat, cu o expresie încrezută pe față, stătea pisoiul negru. Ținea bila cenușie de sticlă sub labă.

— Cred că ți-am spus la un moment dat, zise pisoiul, că nu-mi plac deloc șobolanii. În orice caz, cred că aveai nevoie de cel de aici. Sper că nu te deranjează că am intervenit.

— Cred, zise Coraline, încercând să-și recapete suflul, cred că e posibil... să fi... zis ceva de felul ăsta.

Pisoiul ridică laba și bila se rostogoli către Coraline. O luă de jos. În gând, o voce îi șopti imediat:

— Te-a mințit. Nu o să renunțe la tine, acum ești a ei. Nu are de gând să renunțe la niciunul dintre noi, nu are cum să se schimbe.

Lui Coraline i se ridică părul de pe ceafă – știa că vocea fetei spunea adevărul. Puse bila în buzunar, lângă celelalte.

Acum avea toate cele trei bile.

Mai trebuia doar să-și găsească părinții.

Și, constată Coraline, surprinsă, misiunea asta nu era deloc complicată. Știa unde erau părinții ei. Ar fi știut de la bun început, dacă s-ar fi gândit. Cealaltă mamă nu putea să creeze. Putea doar să transforme, să deformeze și să modifice.

Or, pe poliță, în sufrageria de acasă, nu era nimic. Și, gândindu-se la asta, își dădu seama.

— Cealaltă mamă, o să-și calce promisiunea. N-o să ne lase să plecăm, zise Coraline.

— N-aș zice că nu e în stare, confirmă pisoiul. Cum spuneam, nu avem nicio garanție că o să joace cinstit.

Apoi ridică capul.

— Hei... ai văzut?

— Ce?

— Uită-te în spatele tău, zise pisoiul.

Casa era și mai turtită. Nu mai arăta ca o fotografie – părea mai degrabă un desen mâzgălit cu creionul pe o coală gri.

— Orice-ar fi, zise Coraline, îți mulțumesc că m-ai ajutat cu șobolanul. Presupun că nu mai am mult, nu? Așa că du-te și dispari în ceață sau unde te-oi fi ducând tu, și, ei bine, sper să te văd acasă. Dacă mă lasă să mă duc acasă.

Pisoiul avea blana zbârlită, iar coada i se umflase ca o perie de curățat hornul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Coraline.

— Au dispărut intrarea și ieșirea, zise pisoiul. Nu mai sunt. S-au turtit, pur și simplu.

— Asta e rău?

Pisoiul își lăsă coada în jos și dădu din ea enervat. Mârâi gutural. Merse în cerc și când ajunse cu spatele la Coraline începu să meargă de-a-ndăratelea, țeapăn, un pas, apoi altul, până se opri în piciorul lui Coraline. Coraline îl mângâie și simți cât de tare îi bătea inima. Tremura ca o frunză-n vânt.

— N-o să pățești nimic, zise Coraline. O să fie bine. O să te iau acasă.

Pisoiul nu scoase nicio vorbă.

— Haide, pisoi, zise Coraline.

Făcu un pas spate, spre scară, dar pisoiul rămase pe loc. Părea nefericit și, în mod straniu, mult mai mic.

— Dacă nu putem ieși decât împotriva voinței ei, zise Coraline, atunci așa o să facem.

Se întoarse după pisoi, se aplecă și-l luă în brațe. Pisoiul nu se împotrivi. Tremura. Îl puse pe umăr, cu labele din spate pe mână. Pisoiul era greu, dar nu atât de greu încât să nu-l poată duce în brațe. Îi lingea palma julită, care sângera.

Coraline urcă scara către apartamentul ei, treaptă cu treaptă. Era perfect conștientă de bilele care se ciocneau una de alta în buzunar, de piatra cu gaură, de pisoiul lipit de ea.

Ajunse la ușa apartamentului – acum era doar o ușă schițată stângace de un copil – și o atinse cu mâna, pe jumătate așteptându-se ca ușa să se descompună, lăsând să se vadă doar negrul din spatele ei și o puzderie de stele.

Dar ușa se deschise și Coraline intră.

Părul i se răsucea și i se zvârcolea în jurul capului, iar dinții ei erau ascuțiți ca niște cuțite.

Capitolul 11

Odată ce intră în apartamentul ei – sau, mai degrabă, în apartamentul care nu era al ei –, Coraline descoperi mulțumită că nu se transformase într-un desen gol, ca restul casei. Avea adâncime și umbre, iar în umbrele acelea cineva o aștepta pe Coraline.

— Așadar, te-ai întors, zise cealaltă mamă.

Nu părea încântată.

— Și ai adus și animalul dăunător cu tine.

— Nu, zise Coraline. Am adus un prieten.

Îl simțea pe pisoi încordat, speriat și gata să o ia la goană. Coraline ar fi vrut să-l țină ca pe un ursuleț de pluș, ca să-și facă curaj, dar știa că pisicilor nu le place să fie ținute strâns și bănuia că pisicile speriate mușcau și zgâriau la cea mai mică provocare, chiar și atunci când erau de partea ta.

— Știi că te iubesc, zise cealaltă mamă cu o voce plată.

— Ai un mod foarte ciudat de a o arăta, zise Coraline.

Merse înainte pe hol, apoi intră în sufragerie, cu pași siguri, prefăcându-se că nu simte ochii negri și goi ai celeilalte mame ațintiți asupra ei. Mobila masivă a bunicii ei era tot acolo, la fel și tabloul cu fructul ciudat de

pe perete (dar acum fructele din tablou fuseseră mâncate, iar în castron nu mai rămăseseră decât un cotor maroniu de măr, câțiva sâmburi de prune și piersici și un ciorchine de struguri fără boabe). Masa cu labe de leu scurma covorul cu ghearele picioarelor de lemn, nerăbdătoare parcă. În capătul camerei, în colț, era ușa de lemn care cândva, într-un alt loc, se deschidea într-un zid de cărămidă. Coraline încercă să nu se uite la ea. Pe fereastră nu se vedea decât ceața.

Coraline știa că momentul acela era decisiv. Clipa adevărului. Deznodământul.

Cealaltă mamă venise după ea. Acum stătea în mijlocul camerei, între Coraline și polița de deasupra șemineului, și o privea pe Coraline cu ochii ei din nasturi negri. Era ciudat, se gândea Coraline. Cealaltă mamă nu arăta deloc ca mama ei. Se întreba cum de se lăsase păcălită, astfel încât să poată crede că semănau. Cealaltă mamă era uriașă (capul ei aproape că ajungea la tavan) și foarte palidă, avea culoarea burții unui păianjen. Părul i se răsucea și i se zvârcolea în jurul capului, iar dinții ei erau ascuțiți ca niște cuțite.

— Așadar? zise cealaltă mamă pe neașteptate. Unde sunt?

Coraline se sprijini de un fotoliu, așeză pisoiul mai bine cu mâna stângă, iar cu dreapta scoase din buzunar cele trei bile de sticlă. Erau gri, mătuite și se ciocneau una de alta în palmă. Cealaltă mamă își întinse degetele albe după ele, dar Coraline le puse înapoi în buzunar. Acum știa, prin urmare era adevărat. Cealaltă mamă nu avea de gând s-o lase să plece, nu avea să-și respecte

cuvântul dat. Nu fusese pentru ea decât o joacă, nimic mai mult.

— Stai așa, zise. Încă nu s-a terminat, nu?

Cealaltă mamă o săgeta din priviri, dar în același timp îi zâmbi dulce.

— Nu, zise. Cred că nu. La urma urmei, încă nu ți-ai găsit părinții, nu?

— Da, zise Coraline.

„Nu trebuie să mă uit la poliță", își zise. „Nici măcar să mă gândesc la ea."

— Așadar? zise cealaltă mamă. Să mi-i aduci și pe ei. Vrei să te mai uiți o dată în pivniță? Mai sunt niște lucruri interesante ascunse acolo, să știi.

— Nu, zise Coraline. Știu deja unde se află părinții mei.

Pisoiul era greu. Îl trase mai sus, desprinzându-i astfel și ghearele înfipte în umărul ei.

— Unde?

— E logic, îi răspunse Coraline celeilalte mame. M-am uitat în toate locurile în care i-ai fi putut ascunde. Nu sunt în casă.

Cealaltă mamă, cu buzele strâns lipite, nu schiță nicio mișcare, nu se trăda prin nimic. Era ca o statuie de ceară. Nici măcar părul nu i se mai mișca.

— Da, zise în continuare Coraline, ținând bine pisoiul negru cu ambele mâini. Știu unde sunt. I-ai ascuns în pasajul dintre case, nu-i așa? Sunt după ușa de acolo.

Arătă cu capul spre ușa din colț.

Cealaltă mamă rămase nemișcată ca o statuie, dar o urmă de zâmbet îi străbătu fața.

— A, da, acolo să fie?

— De ce n-o deschizi? zise Coraline. O să vezi că acolo sunt.

Doar așa se putea întoarce acasă, știa asta. Dar totul depindea de dorința celeilalte mame de a face pe grozava – nu doar de dorința ei de a câștiga, ci și de a se mândri că a câștigat.

Cealaltă mamă scoase încet cheia neagră de fier din buzunarul șorțului. Pisoiul se foi în brațele lui Coraline, ca și cum ar fi vrut să se dea jos. „Mai stai puțin", îi zise Coraline în gând, întrebându-se dacă o putea auzi cumva. „O să mergem acasă. Am spus că o să reușesc. Promit." Îl simți relaxându-se.

Cealaltă mamă se duse la ușă și vârî cheia în broască.

Învârti cheia. Coraline auzi păcănitul mecanismului. De-acum începuse să meargă cu spatele, făcând cât mai puțin zgomot, către poliță. Cealaltă mamă puse mâna pe clanță și deschise ușa, lăsând să se vadă coridorul din spate, întunecat și gol.

— Uite, îi spuse, arătând spre coridor cu ambele mâini.

Încântarea care i se citea pe față era foarte greu de privit.

— N-ai ghicit! Nu știi unde sunt părinții tăi, nu-i așa? Nu sunt aici.

Se întoarse și se uită la Coraline.

— Da, zise, o să stai aici pentru totdeauna.

— Nu. N-o să stau, zise Coraline și azvârli pisoiul negru în direcția celeilalte mame cu toată puterea.

Pisoiul mieună tare și ateriză în capul celeilalte mame, agitându-și ghearele, cu dinții dezveliți, fioros și înfuriat.

Cu blana ridicată, arăta pe jumătate mai mare decât era în realitate.

Fără să aștepte să vadă ce se întâmplă în continuare, Coraline se întinse până la poliță, apucă strâns globul și-l îndesă în buzunarul halatului.

Cu un mieunat gutural, pisoiul își înfipse dinții în obrazul celeilalte mame, care dădea disperată din mâini încercând să-l prindă. Din rănile de pe fața ei albă curgea sânge – ceva negru, ca smoala, nu era sânge roșu. Coraline fugi la ușă.

Scoase cheia din broască.

— Gata! Haide! strigă ea, și pisoiul, dezlănțuit, sâsâi și își trecu ghearele ascuțite ca un bisturiu peste fața celeilalte mame, lăsându-i pe nas tăieturi adânci din care curgea mâzgă neagră, apoi sări jos, în direcția lui Coraline.

— Repede! zise ea.

Pisoiul alergă spre ea și porniră împreună pe coridorul negru. Era mai frig pe coridor, ca atunci când intri într-o pivniță într-o zi caldă. Pisoiul șovăi puțin; apoi, văzând că cealaltă mamă venea după ei, fugi spre Coraline și se opri la picioarele ei.

Fata se împinse în ușă.

Nu-și imaginase că o ușă poate fi atât de grea. Era ca atunci când încerci să închizi o ușă și nu poți pentru că bate vântul foarte tare. Apoi simți că ușa era împinsă din cealaltă parte.

„Închide-te!“ zise în gând. Apoi spuse cu voce tare:

— Hai, *te rog*.

Și simți că ușa începe să se miște din loc, să se închidă, să se împotrivească vântului-fantomă.

Deodată își dădu seama că erau și alți oameni pe coridor. Nu putea întoarce capul să-i vadă, dar știa cine sunt și fără să se uite.

— Ajutați-mă, vă rog. Cu toții.

Ceilalți oameni – trei copii, doi adulți – erau prea imateriali ca să poată atinge ușa. Dar mâinile lor se lipiră de ale ei, pe clanță, și Coraline simți deodată cum prinde forță.

— Să nu te lași, domnișoară! Să nu-i dai drumul! Să nu-i dai drumul! șopti o voce în mintea ei.

— Împinge, fetițo, împinge! șopti alta.

Pe urmă o voce care semăna cu vocea mamei ei – a mamei ei adevărate, a mamei ei minunate, exasperante, enervante, încântătoare – zise doar:

— Bravo, Coraline.

Și asta fu de ajuns.

Ușa începu să se închidă neînchipuit de ușor.

— Nu, țipă o voce din spatele ușii, care nu mai semăna deloc a voce omenească.

Ceva pătrunse prin crăpătura dintre ușă și cadru și încercă s-o înhațe pe Coraline. Coraline își feri capul, dar ușa începu iar să se deschidă.

— O să mergem acasă, zise Coraline. Mergem acasă. Ajutați-mă.

Se feri de degetele care încercau s-o înhațe.

Atunci le simți venind spre ea: mâinile-fantomă îi dăduseră forța pe care ea nu o mai avea. Ușa mai opuse odată rezistență, ca și cum s-ar fi prins ceva în ea, apoi se închise izbindu-se.

Ceva căzu pe podea de undeva de la înălțimea capului lui Coraline, cu o bufnitură răsunătoare.

— Hai să mergem, zise pisoiul. Locul ăsta nu e bun. Repede.

Coraline se întoarse cu spatele la ușă și începu să fugă cât putea ea de repede pe holul întunecat, atingând cu mâna peretele, ca să fie sigură că nu se împiedică și că nu se pierde pe întuneric.

Fugea la deal și i se părea că holul e imposibil de lung și nu se mai termină. Peretele pe care-l atingea cu mâna era acum cald și moale și își dădu seama că părea acoperit cu o blană fină, ca puful. Se mișca, părea să respire. Își luă repede mâna de pe el.

Vântul urla în întuneric.

Îi era teamă că o să se împiedice și întinse din nou mâna spre perete. De data asta atinse ceva fierbinte și umed, ca și cum și-ar fi băgat mâna în gura cuiva, și și-o retrase.

Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Întrezărea înaintea ei doi adulți și trei copii, ca niște fâșii care străluceau stins. Îl auzea și pe pisoi mergând în întuneric în fața ei.

Și mai era ceva, ceva care alergă repede printre picioarele ei, aproape dărâmând-o. Însă își recăpătă repede echilibrul și fugi în continuare. Știa că dacă ar fi căzut acolo, în coridorul acela, era posibil să nu se mai ridice niciodată. Orice ar fi fost acel coridor, era cu mult mai bătrân decât cealaltă mamă. Era adânc, fără viață și știa că ea este acolo...

Văzu lumina zilei și fugi către ea, gâfâind.

— Aproape am ajuns, strigă ea, ca să-și facă curaj, dar în lumină văzu că fantomele dispăruseră și că era singură.

Nu avea timp să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu ele. Cu răsuflarea tăiată, ieși împleticindu-se și trânti ușa după ea cu o forță și o satisfacție nemaivăzute.

Coraline încuie ușa și puse cheia înapoi în buzunar.

Pisoiul negru, cu vârful roz al limbii ieșindu-i din gură și cu ochii holbați, se dusese în cel mai îndepărtat colț al camerei. Coraline se duse într-acolo și se așeză pe vine lângă el.

— Îmi pare rău, îi zise. Te rog să mă ierți că te-am aruncat pe ea. Dar trebuia să-i distrag atenția, ca să scăpăm cu toții. Nu s-ar fi ținut de cuvânt, nu-i așa?

Pisoiul o privi, apoi își puse capul pe mâna ei, lingându-i degetele cu limba aspră ca șmirghelul. Începu să toarcă.

— Deci suntem prieteni? întrebă Coraline.

Se așeză pe unul dintre fotoliile incomode ale bunicii ei, iar pisoiul îi sări în poală și se făcu comod. Lumina care intra pe fereastra mare era lumina zilei, o lumină adevărată, aurie, de după-amiază târzie, nu lumină de ceață albă. Cerul era albastru ca un ou de sturz, iar Coraline vedea copacii și, dincolo de copaci, dealurile verzi care în depărtare se colorau în violet și cenușiu. Cerul nu fusese niciodată mai *cer*, lumea nu fusese niciodată mai *lume*.

Coraline se uită la frunzele copacilor și la amestecul de lumini și umbre de pe trunchiul crăpat al fagului din dreptul ferestrei. Apoi se uită în poală, la felul în care

lumina soarelui mângâia fiecare fir de păr de pe capul pisoiului, aurindu-i mustățile albe.

Nimic, se gândi ea, nu i se păruse vreodată mai *interesant*.

Și, fascinată de natura interesantă a lumii, aproape fără să-și dea seama, Coraline se ghemui în fotoliul incomod al bunicii, ca un pisoi, și alunecă într-un somn adânc și fără vise.

Fata palidă zbura deasupra lor, coborând,
cu aripile ei de fluture, să ia mingea...

Capitolul 12

Mama ei o trezi scuturând-o ușor.

— Coraline? Draga mea, în ce loc ciudat ai adormit. Aici e camera bună. Te-am căutat în toată casa.

Coraline se întinse și clipi.

— Îmi pare rău, zise. Am adormit.

— Văd. Și pisoiul ăla de unde a mai apărut? Era la ușă când am venit. A ieșit ca din pușcă.

— Poate avea treabă, zise Coraline.

Apoi o îmbrățișă așa de strâns pe mama ei, că începură s-o doară mâinile. O strânse și ea în brațe pe Caroline.

— Masa e gata într-un sfert de oră, zise mama ei. Să nu uiți să te speli pe mâini. Dar ce-i cu pantalonii tăi de pijama? Ce-ai pățit la genunchi?

— Am căzut, zise Coraline.

Se duse la baie, se spălă pe mâini și-și curăță genunchiul însângerat. Își dădu tăieturile și juliturile cu unguent.

Se duse în dormitor – dormitorul ei adevărat, dormitorul ei real. Scoase din buzunarele halatului cele trei bile, piatra cu gaură, cheia neagră și globul cu zăpadă gol.

Scutură globul și se uită la zăpada sclipitoare care se rotea prin apă și umplea lumea aceea goală. Îl puse jos

și privi zăpada care se așternea peste locul în care fusese micul cuplu.

Coraline luă un șnur din cutia cu jucării și-l legă de cheie. Pe urmă înnodă șnurul și și-l atârnă la gât.

— Așa.

Se îmbrăcă și ascunse cheia sub tricou. O simțea rece pe piele. Puse piatra în buzunar.

Coraline ieși pe hol și merse până la biroul tatălui ei. Era cu spatele, dar știu imediat că ochii lui, atunci când se va întoarce spre ea, vor fi ochii calzi și cenușii ai tatălui ei. Se apropie de el și-i sărută capul cu început de chelie.

— Salut, Coraline, îi zise el și se întoarse zâmbitor. De ce m-ai pupat?

— De-aia, zise Coraline. Uneori pur și simplu mi-e dor de tine. Atâta tot.

— A, foarte drăguț, zise el.

Închise computerul, se ridică și o luă deodată în brațe pe Coraline, lucru pe care nu-l mai făcuse de foarte mult timp, de când începuse să-i explice că e mult prea mare ca să mai fie purtată în brațe, și o duse așa în bucătărie.

În seara aia la cină mâncară pizza și, cu toate că era făcută de tatăl ei (iar blatul era când gros și moale și crud, când prea subțire și ars), cu toate că pusese și ardei verde pe ea, pe lângă bilele de carne tocată și, mai ales, bucăți de ananas, Coraline mâncă toată felia care-i fusese pusă în farfurie.

Mă rog, mâncară tot, mai puțin bucățile de ananas.

Și destul de curând veni ora de culcare.

Coraline păstră cheia la gât, dar puse bilele cenușii sub pernă. În noaptea aceea, în patul ei, Coraline avu un vis.

Era la un picnic, sub un stejar bătrân, pe o pajiște verde. Soarele era sus pe cer și, deși la orizont se vedeau nori albi și pufoși, cerul de deasupra capului ei era de un albastru intens, fără niciun nor.

Pe iarbă era întinsă o pânză albă de in, pe care erau boluri pline cu mâncare – salate și sendvișuri, nuci și fructe, carafe cu limonadă, cu apă și cu lapte cu ciocolată. Coraline stătea pe una dintre laturile feței de masă și alți trei copii, pe celelalte trei laturi. Erau îmbrăcați cu haine dintre cele mai ciudate.

Cel mai mic stătea în stânga lui Coraline: un băiat cu pantaloni până la genunchi, bufanți, din catifea roșie și cu o cămașă albă dantelată. Era murdar pe față și își umplea farfuria cu cartofi noi fierți și cu ceva care semăna a păstrăv rece.

— Acesta e cel mai frumos picnic, domniță, îi zise el.

— Da, zise Coraline. Cred că e cel mai frumos picnic. Mă întreb cine l-a organizat.

— Eu tind să cred că dumneata, domnișoară, zise fata înaltă care stătea în fața lui Coraline.

Era îmbrăcată cu o rochie maro, fără nicio formă, și pe cap avea o bonetă maro care se lega sub bărbie.

— Și-ți suntem atât de recunoscători pentru acest picnic și pentru tot ce ai făcut, că nu avem cuvinte să-ți mulțumim.

Mânca pâine cu gem, tăind cu îndemânare felii dintr-o pâine mare, maroniu-aurie, cu un cuțit enorm, întinzând apoi gemul violet cu o lingură de lemn. Avea gem peste tot în jurul gurii.

— Așa e. N-am mai mâncat ceva așa de bun de sute de ani, zise fata din dreapta lui Coraline.

Era foarte palidă și purta ceva care semăna a pânze de păianjen, iar în părul blond avea un cerc argintiu

strălucitor. Coraline ar fi putut jura că fata avea două aripi în spate – argintiu prăfoase, ca de fluture, nu ca de pasăre. Farfuria fetei era plină cu flori minunate. Îi zâmbi lui Coraline ca și cum n-ar mai fi zâmbit de foarte multă vreme și aproape ar fi uitat cum se zâmbește, dar nu chiar de tot. Coraline își dădu seama că o place nespus de mult.

Pe urmă, ca în vis, nu mai erau la picnic, se jucau pe pajiște, alergând și țipând și aruncând o minge sclipitoare de la unul la altul. Coraline înțelese atunci că era un vis, pentru că niciunul dintre ei nu obosea, nu gâfâia și nici nu rămânea fără suflu. Nici măcar nu transpirau. Doar râdeau și alergau jucând o combinație de leapșa, rațele și vânătorii și zbenguială strașnică.

Trei dintre ei alergau pe pământ, în timp ce fata palidă zbura deasupra lor, coborând, cu aripile ei de fluture, să ia mingea și urcând iar către cer înainte de a-i arunca mingea unuia dintre copii.

Pe urmă, fără să vorbească între ei, opriră jocul și toți patru se întoarseră la picnic, de unde dispăruseră farfuriile cu mâncarea de prânz și îi așteptau patru boluri – trei cu înghețată, unul plin cu flori de caprifoi.

Mâncară cu mare plăcere.

— Vă mulțumesc că ați venit la petrecerea mea, zise Coraline. Dacă o fi a mea.

— Plăcerea e de partea noastră, Coraline Jones, zise fata înaripată, ciugulind dintr-o floare de caprifoi. Am vrea să putem face ceva pentru tine, să-ți mulțumim și să te răsplătim.

— Așa e, zise băiatul cu pantaloni scurți și bufanți din catifea roșie și cu fața murdară.

Întinse brațul și luă mâna lui Coraline într-a lui. Era caldă acum.

— Ne-ai făcut un mare bine, domnișoară, zise fata înaltă, care avea urme de înghețată de ciocolată de jur-împrejurul buzelor.

— Eu sunt bucuroasă că s-a terminat, zise Coraline.

I se păruse ei sau o umbră trecuse peste fața copiilor de la picnic?

Fata înaripată, cu coronița din păr sclipitoare ca o stea, își puse pentru o clipă degetele pe mâna lui Coraline.

— Pentru noi s-a terminat, zise ea. Asta e doar o oprire. De aici noi trei o să pornim către tărâmuri care nu sunt trecute pe hartă și ce urmează niciun om viu nu poate ști.

După ce zise asta tăcu.

— Există un *dar*, nu? zise Coraline. Așa simt. E ca un nor de ploaie.

Băiatul din stânga ei încercă să zâmbească încurajator, dar buza de jos începu să-i tremure, și-o mușcă cu dinții de sus și nu mai zise nimic. Fata cu bonetă maro se foi stânjenită și zise:

— Da, domnișoară.

— Dar v-am adus înapoi, zise Coraline. I-am adus pe mami și pe tati. Am închis ușa. Am încuiat-o. Ce mai trebuia să fac?

Băiatul o strânse de mână. Își aminti că făcuse același gest, încercând să-l liniștească, atunci când el nu era decât puțin mai mult decât o amintire rece pierdută în întuneric.

— Și nu-mi puteți da niciun indiciu? întrebă Coraline. Îmi puteți spune *ceva*?

— Cotoroanța a jurat pe mâna ei dreaptă, zise fata înaltă, dar a mințit.

— G-guvernanta mea, zise băiatul, ne spunea mereu că nimănui nu-i este dat mai mult decât poate duce.

Ridicase din umeri când zisese asta, vrând parcă să spună că el încă nu știa dacă era sau nu adevărat.

— Îți urăm noroc, zise fata înaripată. Noroc bun, înțelepciune și curaj – deși ai demonstrat deja că ai toate aceste calități, și încă din plin.

— Te urăște, izbucni băiatul. N-a pierdut nimic de foarte multă vreme. Fii înțeleaptă. Fii curajoasă. Fii șireată.

— Dar nu e *corect*, zise Coraline, în vis, furioasă. Pur și simplu nu e *corect*. Ar fi trebuit să se termine.

Băiatul cu fața murdară se ridică și o îmbrățișă strâns pe Coraline.

— Bucură-te, șopti el. Ești vie. Ești în viață.

Și, în vis, Coraline văzu că soarele apusese și stelele sclipeau pe cerul care se întuneca.

Coraline stătea în picioare pe pajiște și se uita la cei trei copii care se îndepărtau de ea (doi mergeau pe iarbă, unul zbura), argintii în lumina lunii uriașe.

Cei trei copii ajunseră la un pod mic de lemn deasupra unui pârâu. Se opriră acolo, se întoarseră și îi făcură cu mâna, iar Coraline le făcu și ea cu mâna.

După aceea se făcu întuneric.

Coraline se trezi foarte devreme dimineața, convinsă că a auzit o mișcare, dar nefiind sigură ce era.

Așteptă.

Se auzea un foșnet de după ușa de la dormitor. Se întrebă dacă nu cumva era un șobolan. Ușa zdrăngăni. Coraline se dădu jos din pat.

— Pleacă de-aici, zise Coraline brusc. Pleacă de-aici sau o să-ți pară rău.

A urmat o pauză, după care șobolanul sau ce o fi fost porni în fugă pe hol. Pașii aveau ceva ciudat și

neregulat – dacă *erau* pași. Coraline se întrebă dacă nu cumva era un șobolan cu cinci picioare...

„Nu s-a terminat, nu?“ își zise.

După aceea deschise ușa dormitorului. Coridorul era absolut gol în lumina cenușie de dinaintea zorilor.

Merse către ușa de la intrare, aruncând o privire grăbită în urmă, la ușa-oglindă din celălalt capăt al holului, dar nu văzu decât reflexia ei, o față palidă care o privea, somnoroasă și gravă. Din camera părinților ei se auzeau sforăituri ușoare, liniștitoare, dar ușa era închisă. Toate ușile de pe coridor erau închise. Orice ar fi fost foșnetul ăla, de-aici de undeva venea.

Coraline deschise ușa de la intrare și se uită la cerul cenușiu. Se întrebă cât mai era până la răsăritul soarelui, se întrebă dacă visul ei fusese adevărat, știind în inima ei că fusese. Ceva ce crezuse că era doar umbra de sub canapeaua de pe hol ieși de dedesubt și goni nebunește, nesigur, pe picioare lungi și albe, către ușă.

De groază, Coraline rămase cu gura căscată și se dădu la o parte când arătarea trecu păcănind pe lângă ea, fugind afară din casă, ca un crab, cu multe picioare care tropăiau și păcăneau.

Știa ce era și știa ce căuta. O văzuse de multe ori în ultimele câteva zile, întinzându-se, apucând, înșfăcând, aruncând supusă gândaci în gura celeilalte mame. Un metru și jumătate, de culoarea oaselor, cu unghii de un roșu aprins.

Era mâna dreaptă a celeilalte mame.

Voia cheia neagră.

Sări victorioasă în mijlocul feței de masă,
ciocnindu-și unghiile.

Capitolul 13

Părinții lui Coraline nu-și aminteau deloc că stătuseră o vreme în globul cu zăpadă. Sau, cel puțin, nu pomeniră niciodată nimic, iar Coraline nu le vorbi niciodată despre asta.

Uneori se întreba dacă au observat că pierduseră două zile în lumea adevărată și ajungea la concluzia că nu observaseră. Pe de altă parte, unii țin socoteala fiecărei zile și a fiecărei ore, alții, nu, iar părinții lui Coraline făceau parte în mod evident din cea de-a doua categorie.

Coraline pusese bilele sub pernă înainte de a se culca în prima noapte în care dormi din nou acasă, în camera ei. După ce văzuse mâna celeilalte mame, se dusese înapoi în pat, cu toate că numai de dormit nu avea ea timp acum, și-și puse capul pe pernă.

Atunci auzi un scârțâit ușor.

Se ridică și se uită sub pernă. Bilele de sticlă arătau acum ca bucățile de coji de ouă pe care le vezi primăvara sub pomi: erau ca niște ouă de sturz goale, sparte, sau ca ceva mai delicat, poate – ca ouăle de pitulice.

Conținutul sferelor de sticlă dispăruse. Coraline se gândi la cei trei copii care-i făceau cu mâna în lumina lunii, înainte de a trece peste pârâul de argint.

Adună cu grijă cojile subțiri și le puse în cutiuța albastră în care fusese cândva brățara primită de la bunica ei când era mică. Pierduse de mult brățara, dar păstrase cutia.

Domnișoara Spink și domnișoara Forcible se întorseseră din vizita făcută nepoatei domnișoarei Spink, iar Coraline coborî la ele la ceai. Era o zi de luni. Miercuri Coraline se întorcea la școală: începea un nou an școlar.

Domnișoara Forcible ținu neapărat să-i citească lui Coraline în frunzele de ceai.

— Ei, se pare că mai toate sunt în perfectă ordine, scumpete, zise domnișoara Forcible.

— Poftim? întrebă Coraline.

— Toate bune și frumoase. Ei, aproape toate. Nu sunt sigură ce e asta, zise domnișoara Forcible și-i arătă un cocoloș de frunze lipit de o latură a ceștii.

Domnișoara Spink țâțâi enervată și întinse mâna după ceașcă.

— Zău, Miriam. Dă-mi-o mie. Ia să văd...

Se uită prin ochelarii ei groși, clipind des.

— Vai, dragă. Nu, nu știu ce-nseamnă. Mi se pare că arată ca o mână.

Se uită și Coraline. Cocoloșul de frunze chiar semăna puțin cu o mână care se întindea după ceva.

Hamish, terierul scoțian, se ascunsese sub scaunul domnișoarei Forcible și nu voia să iasă.

— Cred că s-a bătut, zise domnișoara Spink. Are o tăietură într-o parte, dragul de el. După-amiază o să-l ducem la veterinar. Aș vrea să știu cu cine s-a bătut.

Coraline știa că trebuia să facă ceva.

În acea ultimă săptămână de vacanță vremea era superbă, ca și cum vara încerca să-i consoleze pentru vremea urâtă de care avuseseră parte dăruindu-le câteva zile luminoase și minunate înainte de a se termina.

Bătrânul nebun de sus o strigă pe Coraline când o văzu ieșind din apartamentul domnișoarei Spink și al domnișoarei Forcible.

— Hei! Bună! Tu! Caroline! țipă el peste balustradă.

— Coraline e numele meu, zise ea. Ce fac șoarecii?

— Sunt speriați, zise bătrânul, scărpinându-și mustața. Cred că avem o nevăstuică în casă. Umblă ceva pe-aici. Am auzit niște zgomote azi-noapte. În țara mea se pun capcane, poate cu niște carne sau cu un hamburger și, când animalul vine să mănânce, atunci – pac ! – e prins și nu mai deranjează pe nimeni. Șoarecii sunt așa de speriați, că nici nu vor să se-atingă de instrumentele lor muzicale.

— Nu cred că vrea carne, zise Coraline.

Ridică mâna și pipăi cheia neagră prinsă de gât. Apoi intră în casă.

Făcu o baie și păstră cheia la gât tot timpul cât dură baia. Nu o scoase deloc.

Se culcă, dar ceva râcâia la fereastra dormitorului. Coraline aproape că adormise, dar se dădu jos din pat și deschise draperiile. O mână albă cu unghii roșii sări de pe pervaz pe jgheab și dispăru imediat. În geamul exterior al ferestrei erau urme adânci.

Coraline dormi prost noaptea aceea, trezindu-se din când în când să facă planuri, să socotească și să se gândească, adormind la loc apoi, niciodată foarte sigură unde se încheia gândul ei și unde începea visul, cu o

ureche mereu la pândă, ca să audă dacă râcâie ceva la geam sau la ușa dormitorului.

Dimineață, Coraline îi zise mamei ei:

— O să ies la un picnic cu păpușile azi. Îmi poți da un cearșaf – unul vechi, pe care nu-l mai folosești – sau o față de masă?

— Nu cred că avem, zise mama ei.

Deschise sertarul în care ținea șervetele și fețele de masă și căută.

— Numai puțin. Asta e bună?

Ținea în mână, împăturită, o față de masă de unică folosință, din hârtie, cu flori roșii, rămasă de la un picnic din urmă cu câțiva ani.

— E perfectă, zise Coraline.

— Credeam că nu te mai joci cu păpuși, zise doamna Jones.

— Nu mă mai joc, confirmă Coraline. Sunt pentru homocromie.

— Mă rog, să te întorci la prânz, zise mama ei. Distracție plăcută!

Coraline puse într-o cutie de carton niște păpuși și câteva cești de plastic de jucărie. Umplu o carafă cu apă.

Pe urmă ieși afară. O luă pe drumul pe care mergea atunci când se ducea la cumpărături. Înainte de supermarket sări un gard și ajunse pe un câmp părăsit, pe un drum vechi, pe urmă se târî pe sub un gard viu. Trebui să facă două drumuri pe sub gard ca să nu verse apa din carafă.

Drumul a fost lung, cu ocoluri și cotituri, dar Coraline era mulțumită că nu fusese urmărită.

Era în spatele terenului de tenis abandonat. Îl traversă, îndreptându-se către pajiștea cu iarbă înaltă, unduitoare. Găsi scândurile la marginea pajiștii. Erau extraordinar de grele – aproape prea grele pentru o fată, chiar dacă-și folosea toată puterea, dar se descurcă. Nu avea de ales. Dădu scândurile la o parte, una câte una, icnind și transpirând de atâta efort, și descoperi gaura adâncă, rotundă, căptușită cu cărămizi. Mirosea a umezeală și a întuneric. Cărămizile erau verzui și alunecoase.

Desfăcu fața de masă și avu grijă să o întindă deasupra puțului. La fiecare douăzeci de centimetri puse câte o ceașcă de plastic, pe marginea puțului, și umplu cești-tile cu apă din carafă, ca să fie mai grele.

Pe iarbă, în dreptul fiecărei cești puse câte o păpușă, aranjând totul în așa fel încât să pară o petrecere pentru păpuși. Apoi se întoarse pe unde venise, pe sub gardul viu, pe drumul galben plin de praf, prin spatele magazinelor și înapoi acasă.

Luă cheia pe care o ținea la gât. O legănă pe șnur, ca și cum n-ar fi fost decât un obiect cu care îi plăcea să se joace. Pe urmă ciocăni la ușa apartamentului domnișoarei Spink și al domnișoarei Forcible.

Domnișoara Spink deschise ușa.

— Bună, dragă, zise ea.

— Nu vreau să intru, zise Coraline. Aș vrea doar să știu cum se simte Hamish.

Domnișoara Spink oftă.

— Veterinarul a spus că Hamish e un adevărat luptător. Din fericire, rana nu pare infectată. Nu ne dăm seama de unde o are. Veterinarul crede că de la un

animal, dar nu știe ce animal. Domnul Bobo crede că de la o nevăstuică.

— Domnul Bobo?

— Bărbatul de la ultimul etaj. Domnul Bobo. Dintr-o familie bună din lumea circului, cred. Român sau sloven sau livonian, dintr-o țară de felul ăsta. Doamne, nu le mai pot ține minte.

Coraline nu se gândise niciodată că bătrânul nebun de sus avea un nume, acum își dădea seama. Dacă ar fi știut că-l cheamă domnul Bobo, i-ar fi spus numele cât de des ar fi putut. De câte ori ai ocazia să spui un nume ca ăsta, „domnul Bobo"?

— A, zise Coraline. Domnul Bobo. Așa. Bine. Mă duc să mă joc cu păpușile lângă terenul de tenis din spate.

— Foarte bine, dragă, zise domnișoara Spink, apoi adăugă, pe un ton confidențial: Ai grijă la puțul ăla vechi. Domnul Lovat, care a stat aici înainte să veniți voi, zicea că e posibil să aibă o adâncime de opt sute de metri sau mai mult.

Coraline speră că mâna nu auzise ultima parte și schimbă subiectul.

— Cheia asta? zise Coraline tare. A, e doar o cheie veche de la noi din casă. Face parte din jocul meu. De-asta o țin pe șnur. Acum vă zic la revedere.

„Ce copil extraordinar", își zise domnișoara Spink când închise ușa.

Coraline se plimbă agale pe pajiște spre vechiul teren de tenis, legânând cheia neagră pe șnur.

De câteva ori i se păru că vede în tufișuri ceva de culoarea oaselor. Mergea odată cu ea, la o distanță de vreo zece metri.

Încercă să fluiere, dar nu reuși, așa că începu să cânte cu voce tare un cântec compus de tatăl ei când era foarte mică și care o făcea întotdeauna să râdă. Era așa:

O, fetiță nervoasă, vrăjitorească,
Ce drăguță ești.
Îți dau mult terci
Și multă
înghețată.
Îți dau mii de pupici
Și mii de-mbrățișări,
Dar niciodată sendvișuri
în ele
cu gândaci.

Așa cânta în timp ce se plimba prin pădure și vocea nu-i tremura aproape deloc.

Păpușile erau în continuare la picnic, așa cum le lăsase. Se bucura că nu bătea vântul, că toate erau așa cum le aranjase, fiecare ceașcă de plastic cu apă ținea pe loc fața de masă din hârtie. Oftă ușurată.

Acum venea partea cea mai grea.

— Bună, păpușilor. E ora ceaiului, zise ea veselă, apropiindu-se de fața de masă. Am adus cheia norocoasă, le zise ea păpușilor, ca să avem un picnic reușit.

Apoi, cu multă atenție, se aplecă și puse ușurel cheia pe fața de masă. Avea încă șnurul în mână. Își ținu respirația, sperând că fața de masă, prinsă sub ceștile cu apă, avea să preia greutatea cheii fără să cadă în puț.

Cheia era în mijlocul feței de masă. Coraline dădu drumul șnurului și făcu un pas înapoi. Acum totul depindea de mână.

Se întoarse către păpuși.

— Cine vrea o felie de tort de cireșe? Jemima? Pinky? Primrose? întrebă ea și servi fiecare păpușă cu câte o felie invizibilă de tort pe o farfurie invizibilă, sporovăind vesel.

Cu coada ochilor văzu ceva alb, ca oasele, alergând de la un copac la altul, din ce în ce mai aproape. Se strădui să nu se uite.

— Jemima! zise Coraline. Ce rea ești! Ai scăpat felia de tort! Acum trebuie să-ți dau alta!

Se duse pe partea cealaltă, stând acum cu fața către mână. Se prefăcea că șterge urmele de tort și că-i pune Jemimei o altă bucată.

Și atunci veni, gonind și scârțâind. Alegând în vârful degetelor, mâna se furișă în iarba înaltă și urcă pe o buturugă. Stătu acolo puțin, ca un crab care adulmecă aerul, apoi sări victorioasă în mijlocul feței de masă, ciocnindu-și unghiile.

Timpul încetini pentru Coraline. Degetele albe se strângeau în jurul cheii negre...

Apoi greutatea și avântul mâinii trimiseră ceștile de plastic în aer, iar fața de masă, cheia și mâna dreaptă a celeilalte mame se prăbușiră în puțul întunecat.

Coraline numără rar, în șoaptă. Când ajunse la patruzeci, jos de tot, în adâncuri se auzi un plescăit înfundat.

Cineva îi spusese mai demult că dacă te uiți la cer dintr-o gaură de mină, chiar dacă e miezul zilei, vezi

cerul înstelat, ca noaptea. Coraline se întrebă dacă mâna vedea stelele de-acolo de unde era.

Târî scândurile grele deasupra puţului, acoperindu-l cât mai bine. Nu voia să cadă ceva în el. Sau să iasă ceva din el vreodată. Apoi îşi puse păpuşile şi ceştile la loc în cutia de carton în care le adusese. Ceva îi atrase atenţia şi când se ridică văzu pisoiul negru care venea ţanţoş spre ea, cu coada sus, îndoită la vârf ca un semn de întrebare. Era prima oară când îl vedea de când se întorseseră de la casa celeilalte mame, cu câteva zile în urmă.

Pisoiul veni lângă ea şi sări pe scândurile care acopereau puţul. Apoi îi făcu încetişor cu ochiul.

Ţâşni în iarba înaltă din faţa lui Coraline şi se tolăni pe spate, tăvălindu-se extaziat.

Coraline îl mângâie şi-l scărpină pe blana moale de pe burtică şi pisoiul toarse mulţumit. Când se sătură, se ridică şi porni înapoi spre terenul de tenis, ca o bucăţică de miez de noapte în soarele amiezii.

Coraline se duse acasă.

Domnul Bobo o aştepta pe alee. O bătu pe umăr.

— Şoarecii mi-au spus că totul e în regulă. Ziceau că eşti salvatoarea noastră, Caroline.

— Coraline, domnule Bobo, zise Coraline. Nu Caroline. Co*r*aline.

— Coraline, zise domnul Bobo, repetându-i numele cu uimire şi respect. Foarte bine, Coraline. Şoarecii mi-au zis să-ţi spun că vor neapărat să fii cea dintâi care le vede spectacolul, atunci când va fi gata. O să cânte *umpa-umpi* şi *tu-ru-ru*, o să danseze şi o să facă o mie de scamatorii. Aşa au zis.

— Mi-ar plăcea foarte mult, zise Coraline. Când o să fie gata.

Bătu la ușa domnișoarei Spink și a domnișoarei Forcible. Domnișoara Spink îi deschise și intră în salon. Lăsă jos cutia cu păpuși. Apoi băgă mâna în buzunar și scoase piatra cu gaură.

— Poftim, zise ea. Nu mai am nevoie de ea. Vă sunt foarte recunoscătoare. Cred că mi-a salvat viața – și, altora, moartea.

Le îmbrățișă strâns pe amândouă, cu toate că pe domnișoara Spink nu reuși să o cuprindă cu mâinile, iar domnișoara Forcible mirosea a usturoi. Tocmai tocase niște căței până să vină Coraline. Apoi Coraline luă cutia cu păpuși și plecă.

— Ce copil extraordinar, zise domnișoara Spink.

Nimeni n-o mai îmbrățișase așa de când se retrăsese din teatru.

În noaptea aceea, Coraline stătea în pat – făcuse baie, se spălase pe dinți –, cu ochii deschiși, privind în tavan.

Era destul de cald și, cum scăpase de mână, deschisese larg fereastra. Îl rugase pe tatăl ei să nu tragă de tot draperia.

Hainele noi pe care avea să le poarte la școală ziua următoare erau așezate frumos pe scaun.

De obicei Coraline era foarte agitată și emoționată înaintea primei zile de școală. Dar își dădu seama că școala nu mai avea cum s-o sperie.

I se păru că aerul nopții se umple de o muzică plăcută: o muzică specială, care poate fi cântată doar la cele mai micuțe tromboane, trompete și fagoturi, pe

piccolouri și tube atât de delicate și de mici, că doar degețelele roz ale șoarecilor albi le puteau atinge clapele.

Coraline își imagină că e din nou în visul ei, cu cele două fete și cu băiatul, sub stejarul de pe pajiște, și zâmbi.

Când apărură primele stele, Coraline se lăsă în sfârșit să alunece în vis, în timp ce muzica delicată a circului de șoareci care venea de la etaj se revărsa în aerul cald al serii, vestindu-i lumii că vara se apropia de sfârșit.

Grupul Editorial ART
Comenzi – carte prin poștă
C.P. 22, O.P. 84, cod 062650, sector 6, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
(021) 224.17.65

Nu întotdeauna dacă deschizi o ușă dai de o altă încăpere. Nu știi niciodată când te așteaptă o lume paralelă de cealaltă parte.

Realitatea nu s-a mai transfigurat atât de straniu de când Alice s-a rostogolit în gaura iepurelui și a ajuns în Țara Minunilor. Curaj, imaginație, prezență de spirit... și o pisică neagră – iată de ce are nevoie Coraline pentru a porni în aventură.

Tu ai cercetat toate ușile din casa ta?...

www.editura-arthur.ro
ISBN 978-606-8044-80-4
9 786068 044804

ARTHUR